IX. évfolyam, 34. szám
1953. augusztus 20

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A NÉPSTADION MEGNYITÁSÁNÁL

— Kecskemétről jövünk, rendőr pajtás, be akarunk menni.
— Nincs már hely, gyerekek.
— Nem lehet, azt olvastuk, hogy egész Kecskemét befér...

TOKLÁSZOK

„Kenős gránit"

Janó bácsi, a tíztagú aratóbrigád első sorvívője, mikor érezte, hogy marokszedője már jóideje nem pöszmötél a sarkánál, megállt. Ingujjával megtörölte izzadó homlokát, s utána mint egy hadvezér nézett végig a megkezdett búzatáblán. Két ujját végighúzta a kasza élén, s megszokott mozdulattal nyúlt a nadrágszíján fityegő tokmány után, hogy kivegye belőle vadonatúj „gránit kaszakövét". Janó bácsi úgy számította, hogy mire marokszedője beéri, helyrepofozza egy kicsit a megcsorbult kasza élét. De számítását keresztülhúzta a gránit kaszakő nevet viselő selejt. Ugyanis a vizes követ alig húzta meg egyszer-kétszer a kasza oldalán, a gránitkőnek máris csak a száraz fele maradt a kezében, a másik fele a kaszával való érintkezés után úgy kenődött széjjel, mintha vajból lett volna. Talán még ma is kenődne, ha Janó bácsi egy hirtelen mozdulattal bele nem hajítja az árokba.

Mákos-répa

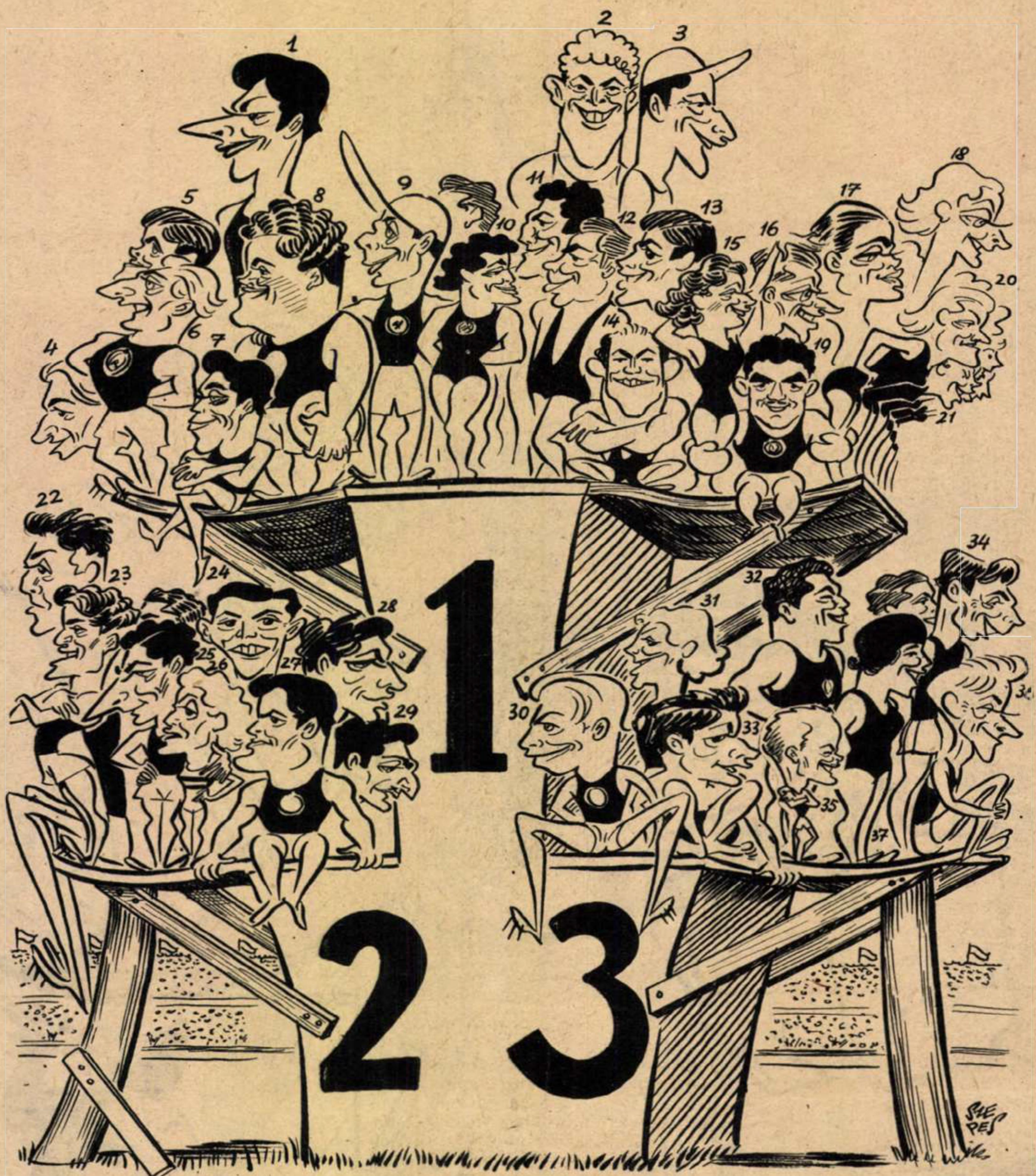
A mákhoz való igen kedvező viszonyom már gyermekéveim elején kialakult és tart még ma is. A konyhaművészet nem tudott olyan mákosféleséget összekotyvasztani, amit gyomrom minden időben jóízűen be nem vett volna. De a mákos-répát, amiből tulajdonképpen nem is ettem, nem vagyok képes megemészteni. Hogy mi ez a mákos-répa? Elmondom röviden. Egy sor répa, egy sor mák. Megint egy sor répa, megint mák. Születése pedig a következő: Valami igen okos ember újításaként felfedezte, hogy a takarmányrépa között holdanként ennyi meg ennyi mákot lehet termelni, erre egy másik nálánál sokkal okosabb ember kiadta a jelszót, hogy ennyi meg ennyi földet pedig mákos-répával kell bevetni. És máris itt van előttünk a mákos-répa. Persze azt nem számolta senki, hogy répaegyelésnél és a kapálásnál mennyi lesz a munkatöbblet és mennyivel lesz kevesebb a répa. És azt sem számították, hogy nagygazdaságokban például kapálógéppel lehetetlen dolgozni, mert ahogy a dolgozók mondják, még a kézikapának sincs elegendő helye.

Lánc, lánc „Evart"-lánc

Áll a kombájn, áll a motollája. Nem kell megijedni, nem mindig áll. Csak időközönként. Persze, ha a motolla áll, akkor meg kell állnia a kombájnnak is. A motollát pedig az a bizonyos „Evart"-lánc hajtja, amelyik csak akkor hajt, amikor erre kedve szottyan. Ennek a láncnak ugyanis az a rossz szokása, hogy nem szeret sokáig egy helyen forogni, hamar megúnja a forgást és vagy ledobja magát, vagy eltörik. Ilyenkor azután a kombájnvezetők előveszik az öntött pótláncszemet és ha az jó, akkor a motolla percek alatt újra működik. De nem mindig jó, sőt nagyon sokszor nem jó, öt-tíz percig kell reszelgetni, amíg bele tud illeszkedni a többi láncszem közé. Ha majd ez az „Evart"-lánc annyira megjavul, hogy eléri a többi alkatrész jó minőségét, akkor, de csak akkor énekelheti a kombájnos, hogy: „Jár a kombájn, jár a motollája".

Bernáth Ede

Magyarok a VIT győzelmi dobogóján

1. Földessi (távolugrás). — 2. Varga (kajak). — 3. Urányi (kajak). — 4. Zarándi (stafétafutás). — 5. Varasdi (stafétafutás). — 6. Goldoványi (stafétafutás). — 7. Csányi (stafétafutás). — 8. Klics (diszkoszvetés). — 9. Róka (gyaloglás). — 10. Székely Éva (úszás). — 11. Gurics (birkózás). — 12. Hoffmann (birkózás). — 13. Nyéki (úszás). — 14. Tóth (birkózás). — 15. Gyenge Vali (úszás). — 16. Csordás (úszás). — 17. Kádas (úszás). — 18. Hunyadfi (úszás). — 19. Papp (ökölvívás). — 20. Killermann (úszás). — 21. Temes (úszás). — 22. Homonnai (rúdugrás). — 23. Bakos (síkfutás). — 24. László (gyaloglás). — 25. Béres (síkfutás). — 26. Gyarmati (gátfutás). — 27. Csermák (kalapácsvetés). — 28. Jeszenszki (akadályfutás). — 29. Solymossi (stafétafutás). — 30. Lippai (gátfutás). — 31. Kazi (síkfutás). — 32. Hatlaczki (kajak). — 33. Záborszki (úszás). — 34. Apró (akadályfutás). — 35. Kovács (sík-futás). — 36. Iharos (síkfutás). — 37. Gyergyák (úszás).

Darvas Szilárd:

Egy derűs szobatárs

Az öt ember közül négy dermedten nézett egymásra, amikor a gondnok közölte velük, hogy közösen kapnak egy nagy szobát, egyenesen a Balatonra néző ablakokkal.

A műszerész kijelentette, hogy ez nem nyaralás és inkább nézzenek az ablakok görbén a Balatonra, de őt tegyék külön szobába.

Ugyanezt a nézetet vallotta a másik három is: a sztahanovista vasutas, a sovány, de markáns arcú mérnök és a húsipar egyik robusztus külsejű dolgozója. Olyan murit csaptak, hogy az ember azt hihette volna, kiskorukban a Balaton körül kergették őket, ha nem kaptak külön szobát. Pedig hárman közülük az idén voltak először a Balatonnál.

Csak az ötödik, Jóskafi, a mindig derűs színházi rendező maradt ezúttal is vidám.

— Elvtársak — mondta segítségére sietve a gond-

noknak — nincs igazatok. Gondoljatok arra, milyen sokan nyaralnak az idén itt a víz mellett. Csak sztahanovistákból Balatont lehetne rekeszteni. Egyikünknek sincs joga megfosztani a másikat az üdülés lehetőségétől. Szép nagy szobát kapunk, esténként elalvás előtt vicceket mesélünk és különben is a nap nagy részét a vízben töltjük. Úgy fogunk élni, mint egy kis család...

Jóskafi szavai nem maradtak hatástalanok. A másik négy elszégyelte magát, mentegetődző imákat mormoltak és kofferjeiket megemelve megkezdték a balatoni honfoglalást.

A szobában már teljességgel felengedett a hangulat, mert a szoba valóban nagy és szép volt, az ablakok tényleg a Balatonra néztek, sőt időnkint a Balaton is visszanézett. Mindezeken túl pedig Jóskafi, a rendező ideális szobatársnak ígérkezett: kipakolás közben nagyszerű színházi anekdotákat mesélt, tanácsokat adott és megkínálta őket valami ehetetlen süteménnyel. Egyszóval valósággal lelke lett a kis társaságnak, amely áldotta a sorsot, hogy ilyen remek embert vezényelt körükbe.

Ilyen előzmények után köszöntött rájuk az este, mikoris mindnyájan korán aludni tértek, hogy kipihenjék a kezdeti fáradalmakat.

Éjféltájban azonban borzalmas lárma törte meg a szoba csendjét. Mintha a Niagara vizesés, egy végsőket hörgő oroszlán, és egy újonnan üzembe helyezett gőzfűrész egyesültek volna valami kiadós éjjeli zene erejéig. A felriadt szobatársak: a műszerész, a sztahanovista vasutas, a sovány, de markáns arcú mérnök és a húsipar robosztus külsejű dolgozója egymásután, de egyforma rémülettel ugrottak ki az ágyból.

Csak Jóskafi, a rendező aludt továbbra is derűsen, félignyitott szájjal, a kiegyensúlyozott ember boldog nyugalmával. Aludt és horkolt...

Ő volt a Niagara, a gőzfűrész és a haldokló oroszlán egyszemélyben.

Eleinte csendesen simogatták, hogy ébrenlétre keltsék, később rázogatták, majd — a húsipar robusztus külsejű dolgozójának tanácsára — figyelmeztető pofonokat kentek le neki, hajnaltájban pedig összerugdalták.

Mindez nem használt: Jóskafi ugyan minden egyes alkalommal felébredt, de a következő pillanatban már bocsánatkérő mosollyal tovább aludt, aludt recsegve és vidáman. Csak úgy rengtek a Balatonra néző ablakok.

Másnap a szobatársak együttes kérelmére az örökké vidám és derűs Jóskafit átköltöztették egy háromszemélyes szobába. Új szomszédjait a gondnok messzemenő körültekintéssel választotta ki. Az egyik mindakét fülére nagyothallott, a másik pedig lelkibeteg volt, mert egy évvel ezelőtt valami kérvényt adott be a KIK-hez és ebből kifolyólag teljes apátiába merült, miértis a világ dolgai nem érdekelték.

Egyetlen együtt töltött éjszaka elég volt azonban ahhoz, hogy a rendező mindkettőjüket életre galvanizálja. A lelkibeteg, akit eddig semmi sem hozott ki a sodrából, mert KIK-mérgezése volt, éjszaka őrjöngeni kezdett, a nagyothalló pedig felkeltette a gondnokot és közölte vele, hogy itt meg lehet süketülni.

Harmadnapra Jóskafi számára kiürítettek egy teljesen félreeső szobát.

Mindezt a sovány, de markáns arcú mérnök mesélte el nekem és egyszerre megvilágosodott előttem az a mélyértelmű beszélgetés, amelyet pár hete Jóskafinéval, a rendező feleségével folytattam még Pesten. Me-

sélte, hogy férje a Balatonnál nyaral.

— Úgy hallom, a üdülők kicsit zsúfoltak — jegyeztem meg.

— Ó, én nem féltem a férjemet — mondta könnyedén. — Minden évben kihorkolja magának a külön szobát...

Itt a dinnyeszezon!

A minap vettem három darab szép, kerek sárgadinnyét.

— Olyan édesek ezek, mint a törökméz... Mérget vehet rá! — biztosított a dinnyésnéni.

Természetesen megtettem az elővigyázatossági intézkedéseket: megszagolgattam őket. Hallottam, hogy így meg lehet állapítani, édes-e a dinnye, vagy sem. Legnagyobb megdöbbenésemre a dinnyék nikotinszagúak voltak... Később aztán rájöttem, hogy az ujjam nikotinszagú. Hazafelemenet elbeszélgettem a három dinnye fejével és szinte könyörögtem nekik, hogy legalább egy legyen közülük édes. Ne mondhassa a feleségem, hogy: Persze, megint tököt vettél!

Este, vacsora után eljött a nagy pillanat. Misi barátom is jelen volt, amikor felvágtuk az egyik dinnyét és megkóstoltuk.

Uborka-íze volt.

— Sebaj! — mondtam izgatottan és remegő kézzel felvágtam a második dinnyét. Lehúnyt szemmel megkóstoltam.

— Kalarábé-ízű! — mondta Misi barátom undorodva.

— Na, ez egy kis túlzás! — rebegtem a dinnye védelmében. Aztán mielőtt a harmadik dinnyét is meglékeltem volna, imádkoztam egyet: én istenem, jó istenem, lecsukódik már a szemem...

De ez sem segített. Ez tök-ízű volt.

— Hát persze! — mondta a feleségem, — te mindig ilyeneket vásárolsz!

Misi barátom aztán kioktatott:

— Ne légy pali, fiam! Mielőtt dinnyét veszel, tapogasd meg őket! Ha a dinnye kemény, — ezt a nagyapámtól tanultam, aki kiskorában dinnyecsősz volt Szentesen, — akkor jó a dinnye, cukrosízű... De a puha sárgadinnyétől, fuj, attól őrizkedj!

Másnap újra vettem egy dinnyét. Kemény volt, mint egy ágyúgolyó.

Otthon ünnepélyesen felvágtam és így szóltam

— Na?

— Tök! — felelte a feleségem röviden, lesújtó tekintettel.

A szomszédasszony látta, amikor kidobtuk a szemétbe. Rögtön adott egy jótanácsot:

— Szomszédúr, már bocsánatot kérek, de ökör volt, aki ezt a tanácsot adta! (Pont most nincs itt a Misi! — gondoltam kajánul.) Higyje el nekem, hogy a dinnye akkor jó, ha puha... Mert akkor érett. S édes, mint a nemtudoménmicsoda! Fogadjon szót nekem... Öregasszony vagyok én már, sok mindent megéltem... Hihet nekem...

Hittem.

Nem is volt tökízű. Szappanízű volt.

Már-már feladtam a küzdelmet, de a házfelügyelőnk megmagyarázta, hogy:

— Ha dinnyét vesz kartárs, nézze meg, hogy recés-e? Ha van rece, kartárs, akkor édes, de ha nincs rece, akkor tök!

Hosszas válogatás után kiválasztottam egyet. Annyi recét én még életemben nem láttam egy dinnyén.

Mégse volt édes. Csakazértse!

Aztán még kipróbáltam szín-szerint válogatni, mert azt mondták, ha a dinnye okkersárga, és zöld-barna stráfok futnak rajta körös-körül, akkor biztos lehetek, hogy a dinnye...

Ennek aztán már semmi íze se volt.

Akkor aztán elhatároztam, hogy mielőtt hazaviszem a dinnyét kifúrom és cukrot öntök bele. De ez túl bonyolultnak látszott, éppen ezért lemondtam erről az ötletről. Mást találtam ki! Valami remeket! Egészen büszke voltam magamra.

Este, vacsora után már nyugodtan ültem és magabiztos hangon kérdeztem a feleségemtől:

— Édes?

— Ühüm! — mondta ő tele szájjal, széles mosolyival.

Habostortát ettünk

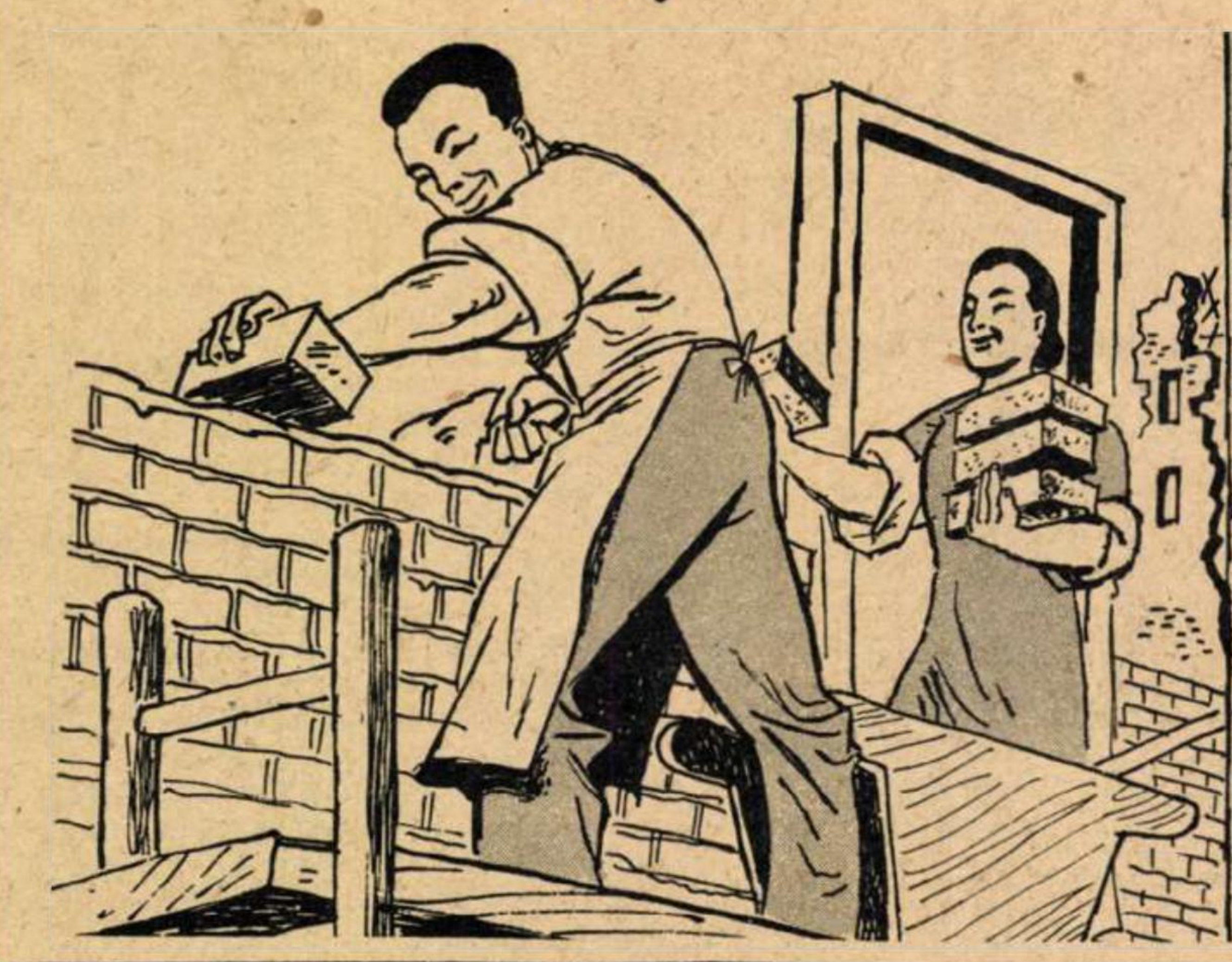
MIKES GYÖRGY

Rajzos külpolitikai negyedóra

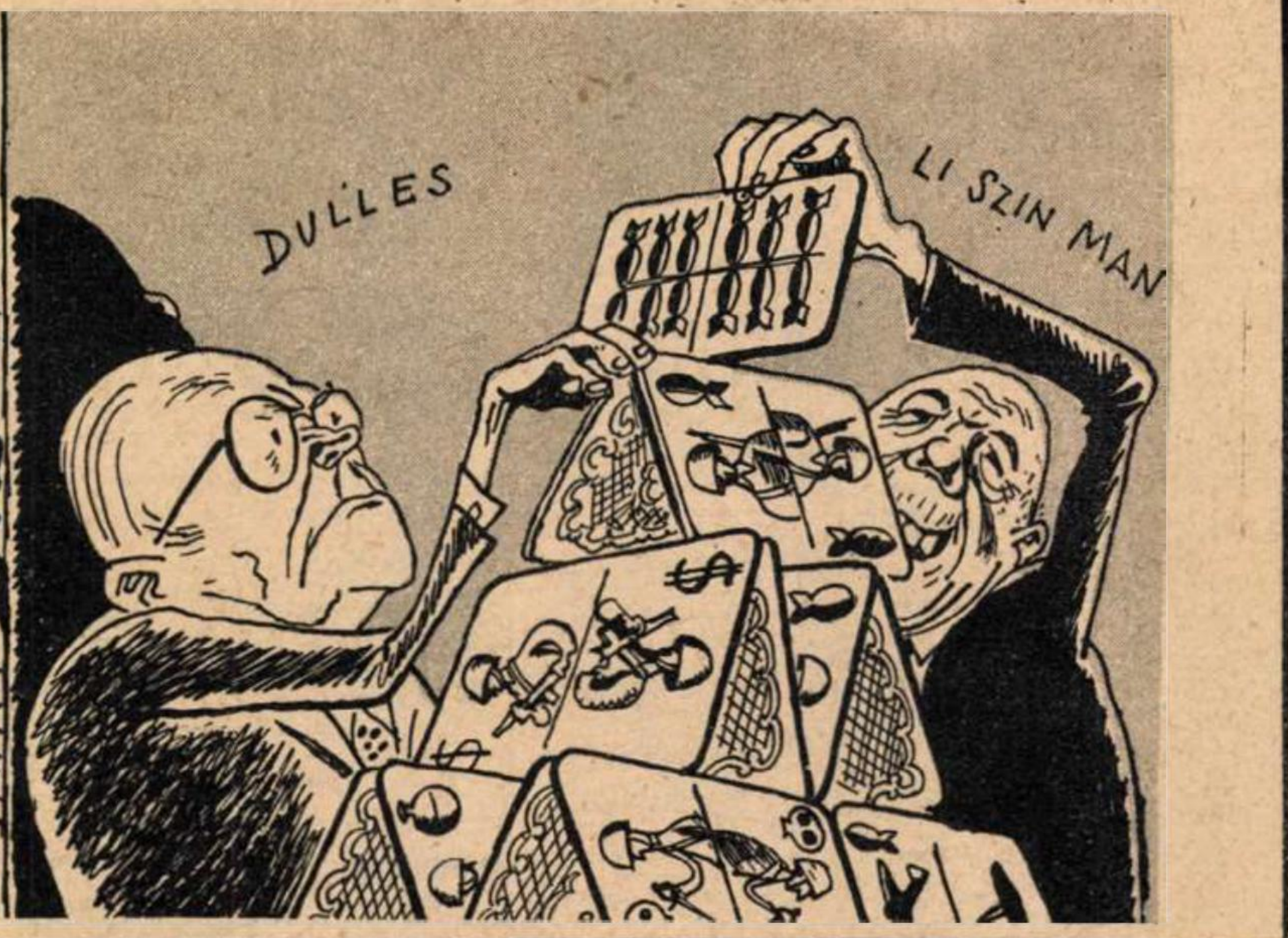
Dulles

aláírta Li Szin Man délkoreai elnökkel az úgynevezett „biztonsági egyezményt", amelynek nyilvánvaló célja a koreai fegyverszünet aláaknázása. Ebben a szerződésben az Egyesült Államok kijelenti, hogyha a háború kiújulna, azonnal „megsegíti" Li Szin Mant. Az USA a jobbkezével aláírta a fegyverszüneti egyezményt, és Dulles a két balkezével mindjárt megszegte.

Phenjanban

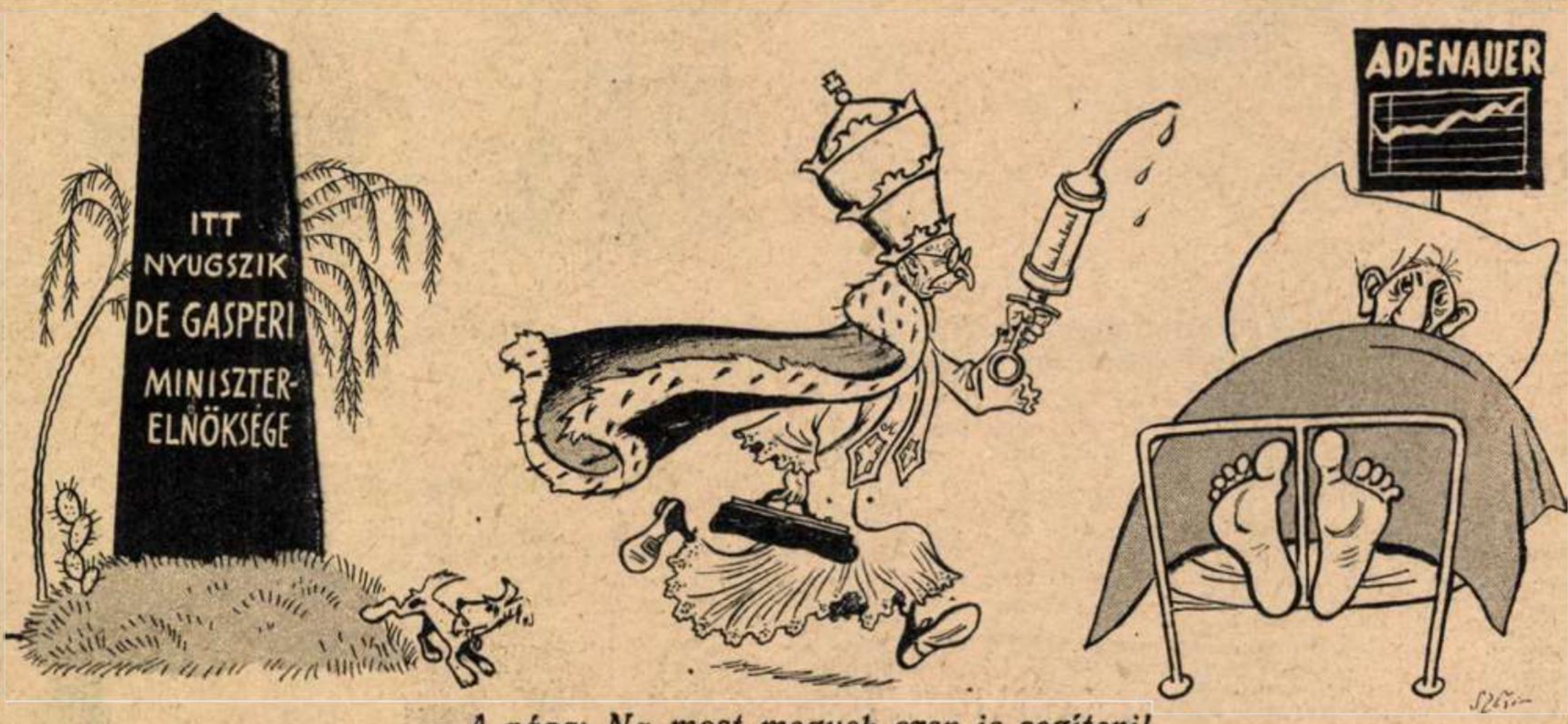

Szöulban

Nyugatnémetországban

folynak a választási előkészületek. Adenauer egyik kortesbeszédében kijelentette: „Isten Németországra bízta Európa és a kereszténység megmentését." Ezzel Adenauer mindenesetre felülmulta De Gasperit. De Gasperi főkortese ugyanis a legmagasabbrangú beosztott, a pápa volt; ezzel szemben Adenauernek úgylátszik sikerült személyes kapcsolatot kiépíteni magával az istennel. A választáshoz azonban a jól kiépített égi és földi korteshálózaton kívül pénz is kell. „A pénznek nincs szaga" — mondotta Vespasianus római császár, amikor megadóztatta Rómában azokat a helyeket, ahová még ő is gyalog járt. Adenauer eddig a következő, elég tekintélyes összegeket kapta választási célra: a bankoktól és az ipartól 640 milliót, az államkincstártól 160 milliót, az amerikai főparancsnokságtól 480 milliót az egyháztól 120 milliót. A monopolkapitalisták adják a dollárokat, az egyház a szenteket (írd: centeket). A helyzet most így fest:

— A pápa: Na most megyek ezen is segíteni!

Ha Amerika és Anglia

kapcsolatát házasságnak tekintjük, azt részben érdek-, részben szerelmi házasságnak lehet nevezni, mert igaz ugyan, hogy Amerika Anglia támaszpontjait és gyarmatait érdekből veszi el, a piacait viszont szerelemből. Az üzlet iránti szerelemből. Amerika és Anglia olyan most, mint a duzzogó, civakodó házastársak.

— Megyek a piacra!
— Ahá! A kínai piacra akarsz menni! Majd adok én neked!
— De hiszen éppen ez az, hogy te nem adsz nekem!

A hadifogolycsere

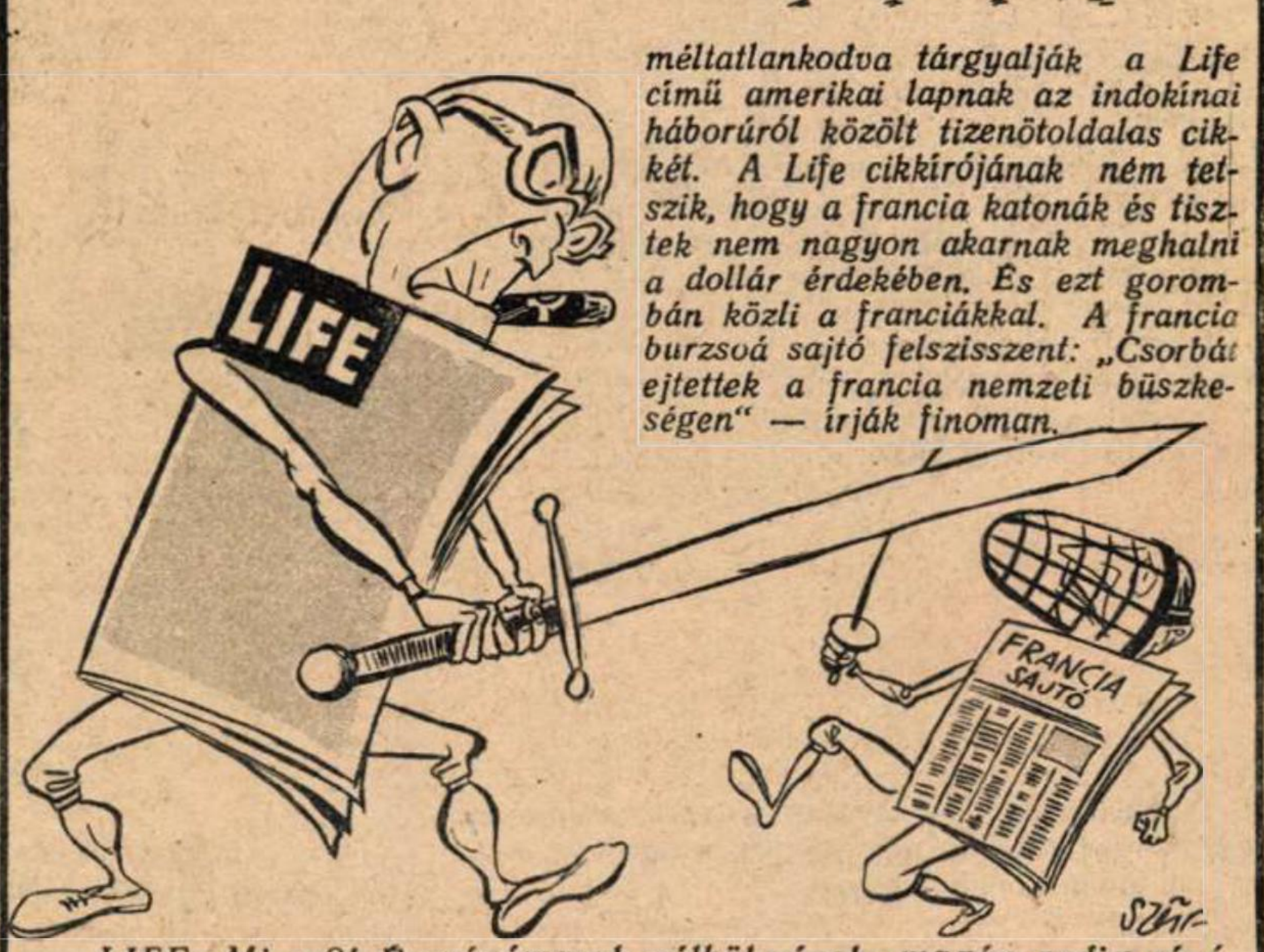
folyamán a Sunday Herald című ausztráliai lap megállapítja, hogy az Amerikába hazatérő hadifoglyok nagyszerű állapotban vannak. A Koréából hazatérő pirospozsgás, jóltáplált, makkegészséges amerikai hadifoglyok kínos zavarban lehetnek, amikor az amerikai bizottság elé állnak. „Hiszen maguk mind meghíztak!" — konstatálja megdöbbenve az amerikai bizottság vezetője. A hadifoglyok kínos zavarban válaszolhatják: „Mit csináljunk kérem, mi nem olvastuk az amerikai lapok rólunk szóló cikkeit, amikben lefogytunk..."

— Jön a bizottság! Nézzél meg Jim, minden rendben van rajtam?
— Hm.... Én a te helyedben igyekezném egy kicsit soványabbnak látszani, Jack...

A francia lapok

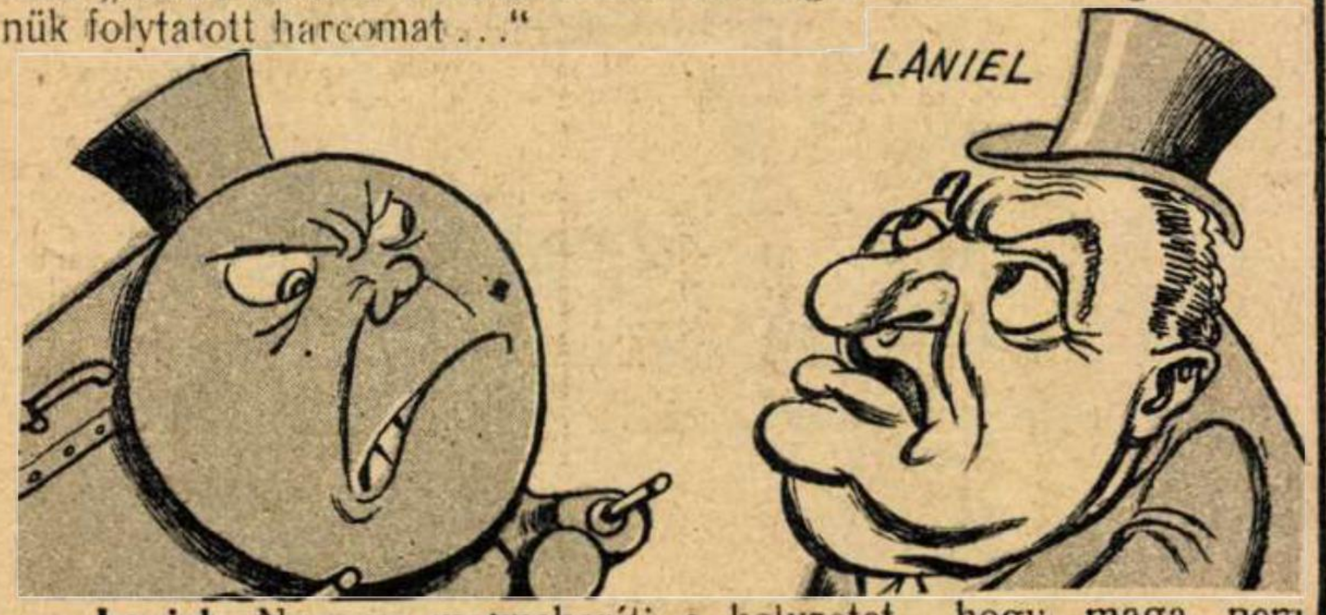
méltatlankodva tárgyalják a Life című amerikai lapnak az indokínai háborúról közölt tizenötoldalas cikkét. A Life cikkírójának nem tetszik, hogy a francia katonák és tisztek nem nagyon akarnak meghalni a dollár érdekében. És ezt gorombán közli a franciákkal. A francia burzsoá sajtó felszisszent: „Csorbát ejtettek a francia nemzeti büszkeségen" — írják finoman.

LIFE: Mi ez?! Én vívómaszk nélkül vívok, magán pedig vívómaszk van?
FRANCIA SAJTÓ: Ön téved. Ez nem vívómaszk, hanem szájkosár...

Joseph Laniel

francia miniszterelnöknek, akit a franciák „nyári miniszterelnöknek" neveztek el, stílszerűen egyre inkább melege lesz. A nagy sztrájk megbénította a közlekedést, a telefont, a postát és Laniel önbizalmát. Eddig Laniel volt süket a francia munkásság követeléseivel szemben; most már a telefon is süket ővele szemben. Lanielnek kétségkívül van egynéhány támogatója Párisban, ezekre azonban az adott helyzetben nem számíthat. Nem mondhatja az atlanti hadsereg főparancsnokának: „Kézbesítsen ki egy pár levelet!" Az amerikai nagykövetnek sem mondhatja, hogy „Kegyelmes uram, nem fűtené ezt a mozdonyt, ameddig a vasutasok újra munkába állnak?" Érthető, hogy Joseph Laniel, a nyári miniszterelnök tele van keserűséggel, mondván: „Nehéz ezekkel a franciákkal! Ők maguk nehezítik meg az ellenük folytatott harcomat..."

Laniel: Nagyon megnehezíti a helyzetet, hogy maga nem megy!
A mozdony: Ugyanezt mondhatom én is...

Baden-Baden, haj-haj

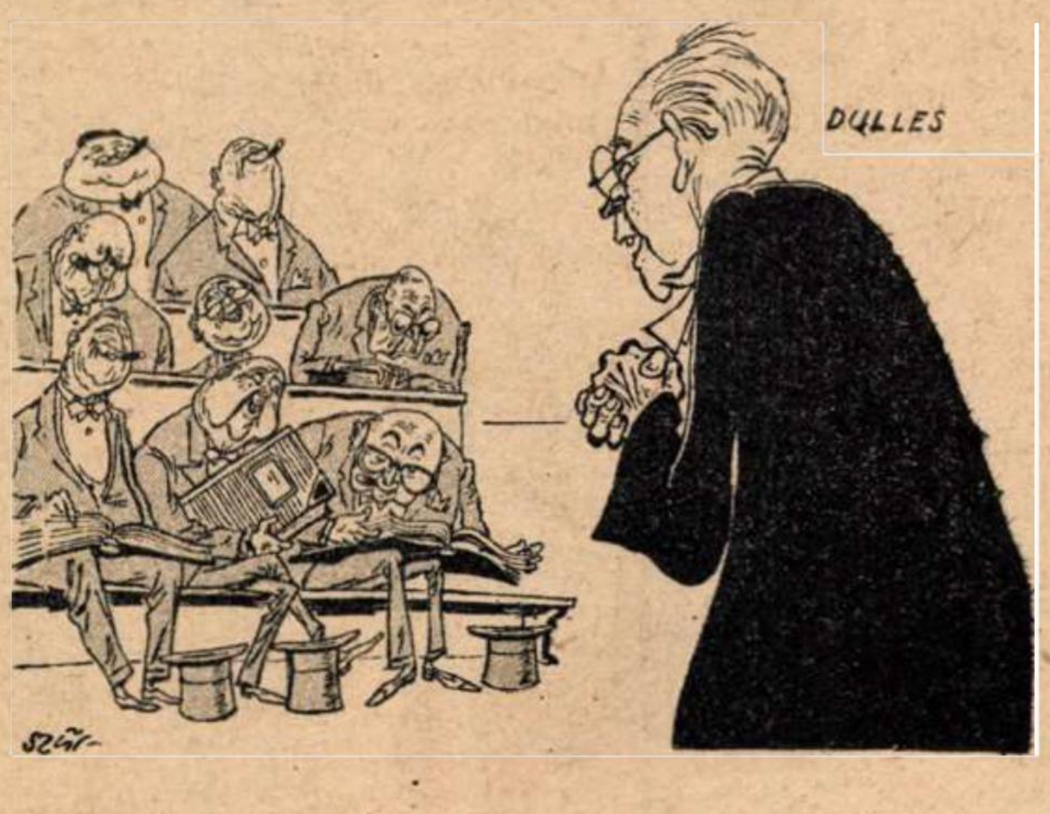
A „Schuman-terv"-ben részt vevő országok külügyminiszterei a nyugatnémetországi Baden-Baden-ben tartották meg tanácskozásukat.

Luxemburgi külügyminiszter: De drágám, biztosíthatlak, hogy ugyanannyi önálló szavam volt a tanácskozáson, mint a nagy Franciaország külügyminiszterének!
Luxemburgi külügyminiszterné: Szegénykém...

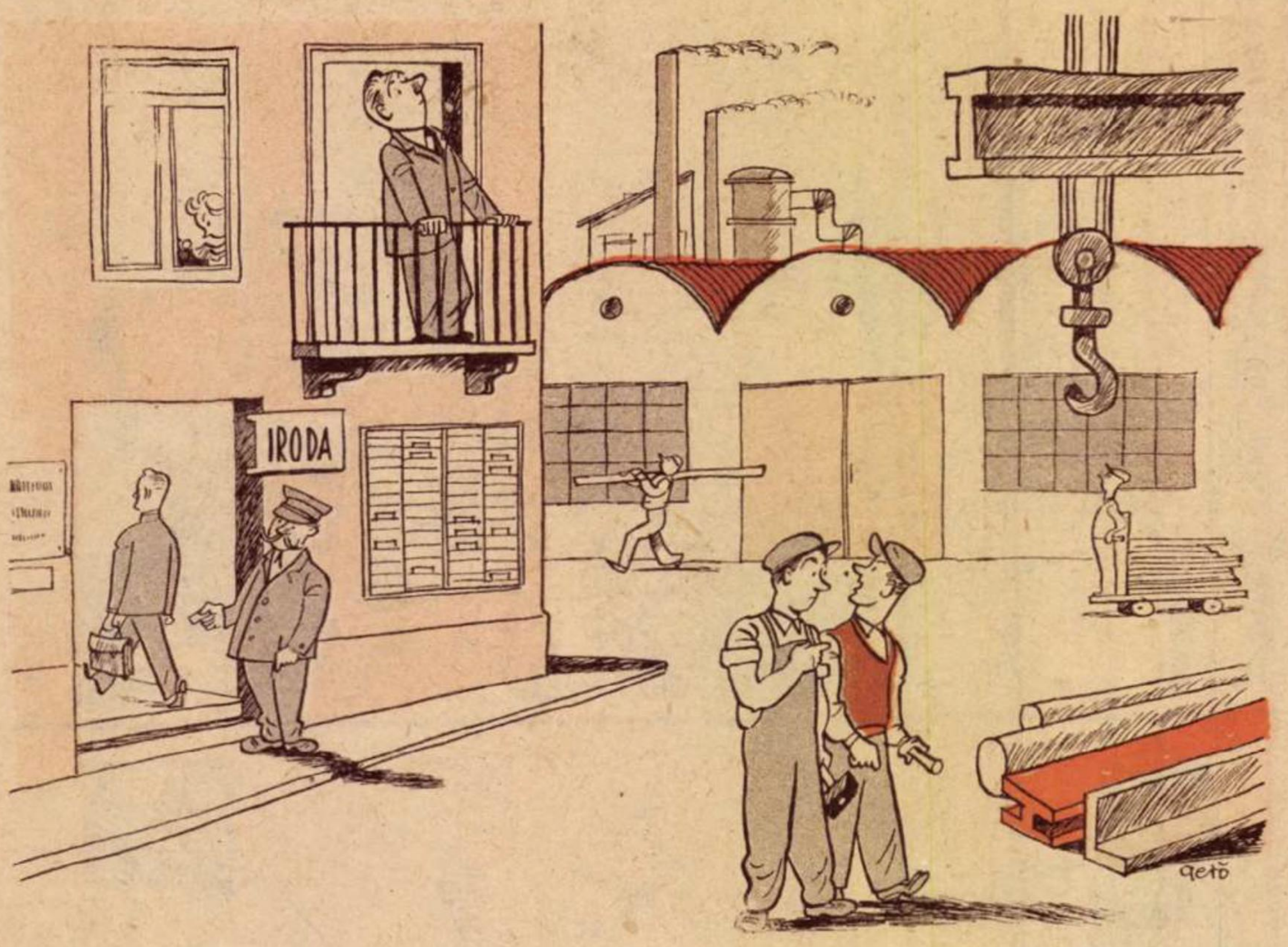
Nem csoda,

hogy Amerikában is azt mondják: „Dulles menjen vissza ügyvédnek, vagy prédikátornak!" Teljesen kizártnak látszik, hogy Dulles hajtson a jó szóra és felcserélje a prédikátor hivatását az amerikai külügyminiszter üzletével. De ha mégis megtenné...

DULLES: Tisztelt gyülekezet! Lapozzuk fel a főkönyvet a bevétel oldalon, ma a háborúról fogok beszélni...

Akad még ilyen vezető is . . .

— Mondja, miért áll a mi igazgatónk állandóan az erkélyen?
— Mert szereti, ha felnéznek rá!

ÉBERSÉG!

— Ne haragudjon kedves kartárs, megkérem, hagyjon magamra... Egy szigorúan bizalmas ügyet kell telefonon megbeszélnem...

Erélyes ember

Egyes üzemek nem engedik át más gyáraknak az újításaikat.

Újítási felelős: Majd én megmutatom, hogy innen egyetlen újítás sem fog kimenni!

BÚTORÜZLETBEN

Eladó: Nagyon alaposan vizsgálgatja azt a szekrényt! Csak nem minőségi ellenőrnek tetszik lenni!
— A legnagyobb mértékben! Én vagyok ugyanis a vevő!

Trafik a javából

Irta: *Lovászy Márton* és *Róna Tibor*

(Trafik. Ilonka a pult mögött ül, Pista, a látogató a pult előtt egy falhoz helyezett kerekasztalka melletti széken dohányzik.)

ILONKA (érdeklődéssel): Meséljen tovább. Mi van a Lajos bácsiékkal?
PISTA: Nem tudja? Lajos bácsit elhagyta a felesége.
ILONKA: Ne beszéljen! Hogy lehet az?
VEVŐ (belép): Jó napot kívánok.
PISTA: Úgy lehet, hogy Lajos bácsi egy este alaposan becsiccsentve érkezett haza.
ILONKA: Becsiccsentve, nagyon jó! És akkor mi történt?
VEVŐ (nyomatékkal): Jó napot kívánok.
ILONKA: Jó napot. Mi tetszik?
VEVŐ: Kérek tizenkét darab Kossuthot, hat darab Tervet és néhány képeslevelezőlapot.
PISTA: Szóval, Lajos bácsi randalirozni kezdett, mire a felesége leöntötte egy dézsa vízzel.
ILONKA: Óriási! És aztán?
VEVŐ: Kérem szépen... Talán lenne szíves, mint mondtam, tizenkét darab...
ILONKA (közbevág): Tudom, tudom, azonnal *(levesz a pultról egy szivarosdobozt).*
PISTA: Erre aztán Lajos bácsi úgy megverte az asszonyt, hogy az csomagolt és még éjszaka visszament az anyjához.
ILONKA: Nahát! Hogy mik történnek! *(Szivarokat számol ki a pultra.)* Hat... nyolc... tizenkettő... tessék.
VEVŐ: Mi ez?
ILONKA: Hát amit kért, Dózsa.
VEVŐ: Én cigarettát kértem, Kossuthot.
ILONKA: Jó, jó, ne tessék idegeskedni, Kossuthot is adhatok. *(Levesz egy csomag Békét és bontogatni kezdi.)* És nem is jött többé vissza?
PISTA: Nem.
ILONKA: És most mit csinál Lajos bácsi egyedül? *(Kiszámol néhány cigarettát.)*
VEVŐ: Kérem szépen, ez Béke és én Kossuthot kértem.
ILONKA: Igen? Bocsánat. Mondom, hogy Kossuth is van, ne tessék idegeskedni. *(Végre leveszi a Kossuthot, kibontja és leszámolja.)* És mit csinál a Lajos bácsi huga, a Margit?
PISTA: Margit négy évvel ezelőtt férjhezment.
ILONKA: Ne mondja! Ki hitte volna! És ki vette el? Tessék tizenkét darab Kossuth, összesen egyhuszonkettő.
VEVŐ: Talán egynegyvennégy.
ILONKA: Ja, bocsánat. Egynegyvennégy.
PISTA: A Komlósék Bandija vette el, már van is egy gyönyörű kis lányuk.
ILONKA: Mennyi idős?
VEVŐ: Kértem még hat darab Ötéves Tervet is.
PISTA: Ötéves.
ILONKA: Hogy lehet az? Hiszen csak négy év előtt házasodtak össze.
PISTA: Ja? Ötéveset mondtam?
VEVŐ: Azt én mondtam. Ötéves tervet.
PISTA: De azt nem is tudja, hogy milyen bonyodalmak voltak az esküvő körül?
ILONKA: Igazán? No meséljen! *(Vevőhöz.)* Mit tetszett kérni? —
VEVŐ: Hat darab ötéveset.
PISTA: Majdnem verekedés volt, Bandi és Kovács Feri között.
ILONKA: Nahát! *(Levett egy Tervcsomagot, izgatottan kiszámolja.)* Tessék. Öt darab hatéves.
VEVŐ: Hat darab ötéves!
ILONKA: Kérem, kérem, ezen nem veszünk össze. Hat darab, tessék. Az összesen annyi mint...
VEVŐ: Még néhány képeslevelezőlapot is kértem.
ILONKA (kivesz egy csomagot, eléje rakja.) Tessék válogatni. *(Pistához.)* Jaj mondja csak, hát hogy volt az a bonyodalom? *(Vevő nézegeti a lapokat.)*
PISTA: Hát a Kovács Feri már azelőtt is udvarolt a Margitnak. Persze, hogy mi volt köztük, azt én nem tudhatom.
VEVŐ: Hát kérem ezt a négy lapot veszem. Mennyit fizetek összesen?
ILONKA: Egyötven, meg egynegyven az háromtíz, meg négyötven, az kilenchatvan.
VEVŐ: Az lehetetlen kérem, rosszul tetszett számolni.
ILONKA (Pistához): És mi lett a vége? *(Vevőhöz.)* Tessék várni, majd papiron összeadom.
VEVŐ (egyre türelmetlenebbül): Dehogy adja össze, mi lesz abból, ha még papiron is számol! Inkább kifizetem a kilenchatvanat. *(Fizet.)*
PISTA: A Margit sírni kezdett, és csak beszélt, beszélt, beszélt.
VEVŐ (kitör, az asztalra csap): Elég legyen a fecsegésből!
ILONKA: Ezt mondta a Feri?
VEVŐ: Nem! Ezt én mondom!
ILONKA: A Margitnak?
VEVŐ: Nem a Margitnak! És nem a Lajos bácsinak! Magának!
ILONKA: Miért?
VEVŐ: Mert ahelyett, hogy rendesen kiszolgálná a vevőket, csak fecseg!
ILONKA: Én? Hát nem adtam oda mindent, amit kért? Elfelejtettem valamit?
VEVŐ: Igen! Bélyeget ragasztani!
ILONKA (álmélkodva): Bélyeget? Hová?
VEVŐ: A szájára! *(Felragadja a csomagját és kirobog. Mindketten megdöbbenve néznek utána.)*
PISTA (rövid szünet után): Nahát!
ILONKA (panaszosan): Ezek a vevők olyan idegesek, hogy azt nem lehet kibírni! **(Függöny)**

NEM UGYANAZ!

— Na, végre elviszik a felesleges készleteket!
— Ezek, sajnos, nem a felesleges készletek, csak a róluk készült kimutatások...

IRODALMI MESÉK

Tomas de Iriarte (1750–1791)

A furulyázó szamár

E mese, akár jó,
Akár rossz leszen,
Ma jutott eszembe
Történetesen.
Falumnál a réten,
A zöldfüvesen,
Egy szamár haladt át
Történetesen.
Furulya feküdt ott:
Szerelmi lesen
Hagyta ott egy pásztor
Történetesen.
A szamár elámult
Egy kissé ezen
S ráfújt a hangszerre
Történetesen.

Nos, a furulyában
Szél járt, felteszem,
S egyszerre megszólalt
Történetesen.
— Lám, nem is tanultam —
Szólott fülesem —
Mégis furulyázok
Művésziesen.

•

Szamár, bár a versről
Nincs sejtelme sem,
Költhet egyszer jót is
Történetesen.

OCSÚ ÉS BÚZA

— A csőcselék, az ostoba közönség
Nem tudja, jó s rossz közt mi a különbség.
Tőlem silányt kap, teljék benne kedve. —
Így szónokolt, hibáit mentegetve,
Egy fűzfaköltő, s éppen arra járva
Egy filozófus felfigyelt szavára
És megjegyzése nem volt rá, csak ennyi:
— Egy fukar ember egyszer
Ocsút adott hű szamarának enni,
Mondván: „Nesze, 'sz jobbra nem is törekszel."
Ezt hajtogatta váltig. Egy nap aztán
Türelmefogytán szólt a csacsi: „Hagyján,
Hogy ocsút adsz csak, keményszívű gazdám,
Csak azt ne hidd, hogy ez az ideálom.
Adj tiszta búzát s nézd meg, hogy zabálom!"

•

Ki a tömegnek ír, ingyen se vélje,
Hogy nincs a jóról annak is fogalma:
Adj neki szalmát, akkor étke szalma,
S búzával él, ha búzát raksz eléje.

(Spanyolból fordította: Gáspár Endre)

MEGY VALAHOGYAN

A Múzeumkertben találkoztunk egy kedves traktoros ismerősömmel. Több egyéb elintéznivaló mellett jegy irányában jött fel Pestre, a Népstadion megnyitására. A kislányom, aki imádja a traktorosokat, átszellemült arccal nézi; a traktoros bácsi szeretettel néz vissza rá. „Nekem is van ám gyerekem!" — simogatja meg Margitka fejét. — „Hat! Három fiú, három lány! A legidősebb fiamat ugyanúgy hívják, ahogy engem..." Margitkát a traktorosok mellett a gyerekek érdeklik a legjobban. Felcsillan a szeme. „Rossz gyerek?" — kérdi szakszerűen. A bácsi közli vele, hogy nem rossz, inkább nagyon jó. Kétszeres sztahanovista. Ő is traktoros. „És a bácsi traktoroz olyan jól, mint a fia?" — kérdi tapintatlanul Margitka. A bácsi elpirul: „Hát... Megy valahogyan..." De Margitka nem hagyja magát. „A bácsi jó traktoros?" — makacskodik. „Azt ne tőlem kérdezd, kislányom..." — mondja szerényen a bácsi. — „Azt másoktól kell megkérdezni..." Margitka tovább nyomoz: „És mit mondanak a mások?" „Hát... Mondtak már mindenfélét. Amikor például annakidején az állami gazdaság elkért a gépállomástól, emlékszem, azt mondták rólam a gépállomásiak az állami gazdaságiaknak: „Nem sokra fognak vele menni..." „Micsoda?!" — csudálkozom. De Margitka csak úgy szuszog az izgalomtól: „És? És? És? Tényleg nem mentek sokra?" „Azt nem mondhatnám..." — mosolyog a traktoros bácsi. — „Mondtam, hogy megy valahogyan... Ebben az esztendőben eddig vagy 1900 holdat végeztem el..." „Mennyi 1900?" — kérdi Margitka, akinek a számolás nem a legerősebb oldala. — „Az sok, vagy kevés?" „Hát... ahogy vesszük. Az évi terv 880 hold." Amikor a bácsi elbúcsúzik, Margitka három puszit ad neki. „Ám lehet, hogy én is traktoros leszek" — közli vele bizalmasan. „Ez nagyon aranyos bácsi volt!" — lelkendezik aztán. — „De... szeretnék már egyszer egy igazi híres traktorost ismerni. Ez a bácsi ki volt?" Megmondom neki pontosan: „Süveges Dániel Kossuth-díjas, aranymunkaérdemérmes kétszeres sztahanovista, az ország legjobb traktorosa."

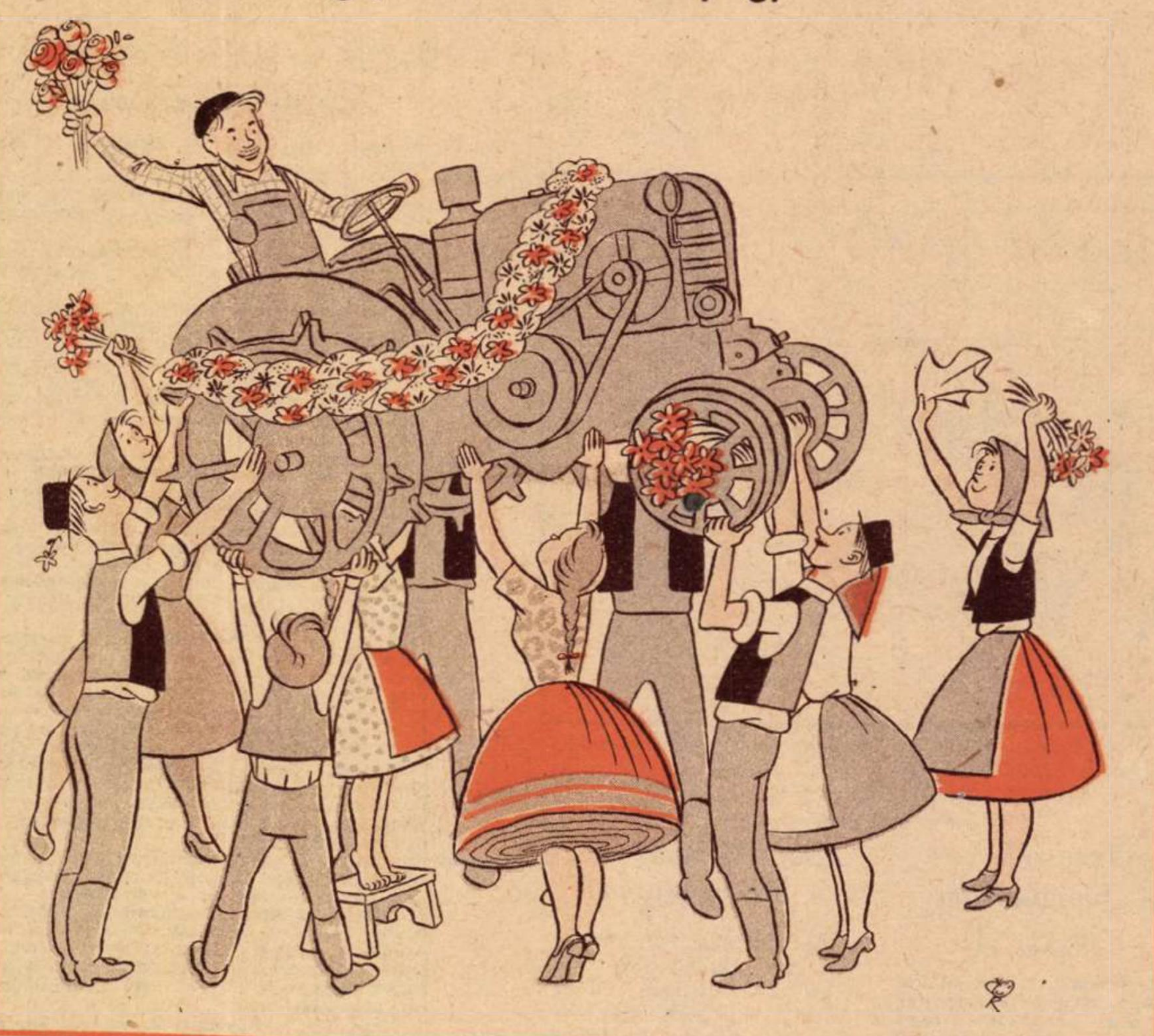
(g. m.)

Riska életszínvonala

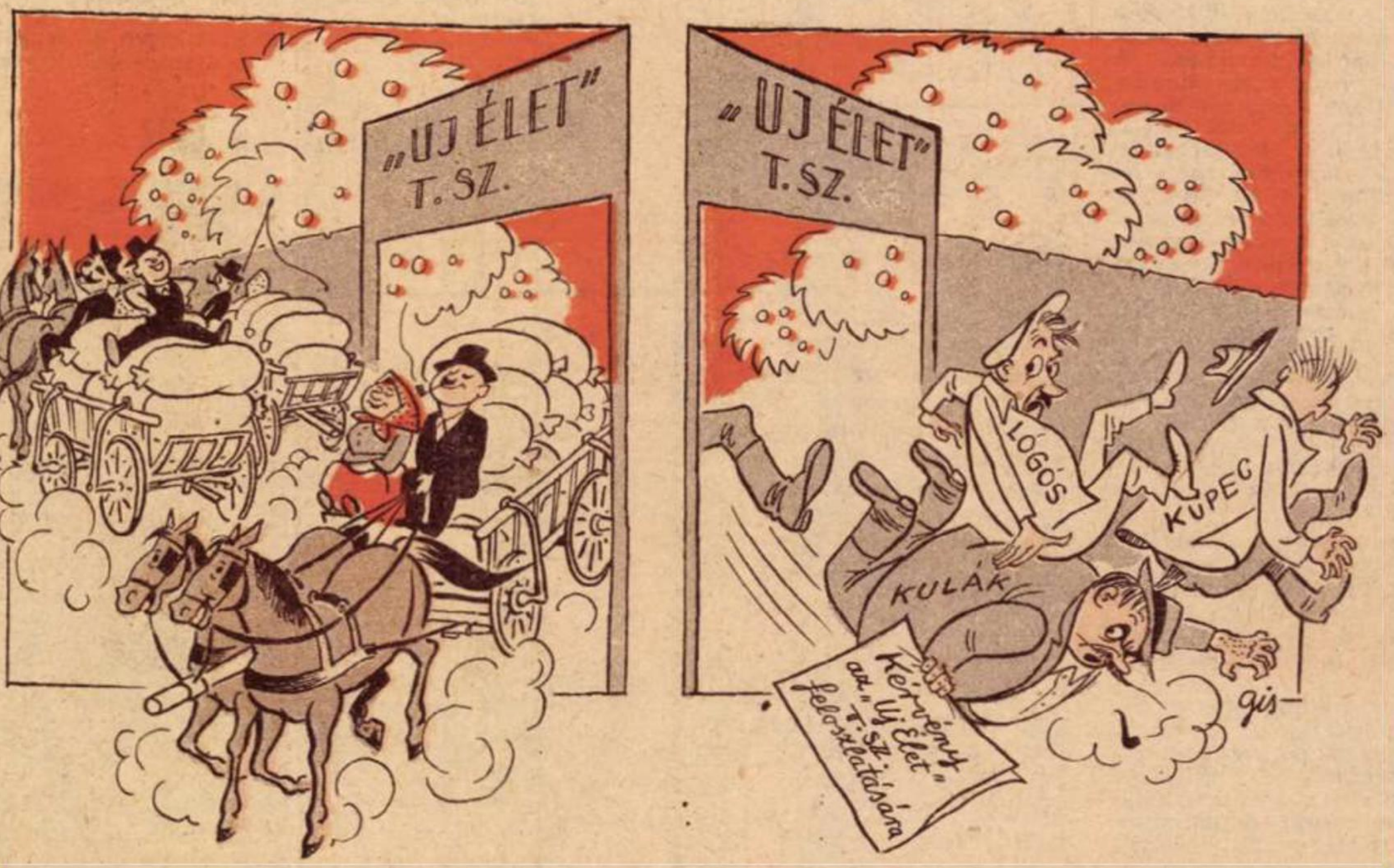

— Azelőtt, ha nyavalyogtam, sohse hívott kend doktort; most meg egyet tüsszentek, máris fut érte...
— Marha vagy Riska! Most már ingyen kapod az állatorvosi kezelést!

Éljen a gépállomási verseny győztese!

A TSZ-ben

mindenki bőségesen megkapja munkája gyümölcsét... Ők is!

VIDÁM UTAZÁS

— De nagy a vigasság! Talán lakodalomba mennek?
— Dehogyis öcsém! Szabadpiacra!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Van hely!

A Balázs Béla-utca és Szvetenay-utca sarkán lévő FŐZÉRT az árukkal teli ládákkal eltorlaszolja a járdát.

— Mi lesz itt?! Látom, jön egy kocsi paradicsommal, tökkel és káposztával. Hová fogják tenni?
— Micsoda kérdés?! Szemközt is van járda...

Hogyan lehet üdülőt szerezni?
(Avagy a kör bezárul)

1952 szeptember: Megalakul az Építőipari Műszaki Egyetem.
1953 március: A szakszervezet elválik a Budapesti Műszaki Egyetem szakszervezetétől. Megalakul a szakszervezeti bizottság. Egyik legfontosabb feladata: az üdültetés biztosítása.
1953 április: A balatonfüredi Járási Tanácstól kiigényelik a balatonalmádi-káptalanfüredi „Fenyves"-üdülőt és a Mikó-féle vendéglőt.
1953 május 13: Kiutalják az üdülőt. A vendéglő ügye azonban húzódik. A tanács szerint a vendéglő a veszprémi rendőrség hatáskörébe tartozik. Kitűnik, hogy nem oda tartozik. A tanács szerint, ha nem a rendőrséghez tartozik, akkor a Balatonvidéki Üdülőellátó Vendéglátóipari V. intézi az ügyet. A tanács ezúttal jól találgatott és a VV egy évre kiutalta a vendéglőt.
1953 június: Kiszállítják a felszerelést az üdülőbe.
1953 július: Az Országos Tervhivatal 120.000 forint tervhitelt ad átalakítási munkára. A balatonalmádi 4. számú Mélyépítő Vállalatot kijelölik a munkára. Közben a belkereskedelmi miniszter utasítja a VV igazgatóságát, hogy a vendéglőt végleg adja át az egyetemnek. Ezzel a kör bezárult. Most jön a fordulat... A vállalat nagyon meglepődik és közli, hogy a kiutalás a balatonfüredi Járási Tanács hatáskörébe tartozik.

A tanács nem elégszik meg a vállalat lemondásával, követeli, hogy a minisztérium jelentse ki: a fejlesztés során nem tart igényt az épületre. A minisztérium nyilatkozik: a Járási Tanács az írást meg is kapja! Egyidejűleg a „Fenyves" üdülőben lakó két családot Káptalanfüreden helyezik el.

Minden rendben van! Az egyetem fáradhatatlan munkáját, a sok telefonálást, levelezést, utazást, szállítást, munkairányítást siker koronázza! Időre készen lesz az üdülő! Hiszen minden írat együtt van!! Most már csak a veszprémmegyei Tanács kiutalása szükséges.

Még mindig július: A veszprémmegyei Tanács gyorsan dolgozik. A Járási Tanács javaslata alapján nyomban kiutalja az üdülőt és a vendéglőt, — de nem az Építőipari Műszaki Egyetemnek, hanem az Inotai Alumíniumipari Kohónak. Megindul a tiltakozások özöne. A Megyei Tanács az egyetemnek ad igazat, ennek ellenére az Alumíniumkohó a mellékhelyiségbe bezsúfolja az egyetem holmiját és megkezdi az átépítést.

Tárgyalás a Közelbiznél. 4:3 arányban elvetik az egyetem igényét. Fellebbezés és újrafelvétel benyujtása a Közületeket Elhelyező Bizottságnál és a Minisztertanácsnál.

1953 augusztus: Az Építőipari Műszaki Egyetemnek nincs üdülője. Most már csak abban bíznak, hogy a jövő évben valamelyik vállalat megszerez egy üdülőt, kiharcolja az összes iratokat, engedélyeket és akkor majd kiutalják — az Építőipari Műszaki Egyetemnek...

Az Építőipari Műszaki Egyetem szakszervezeti bizottsága.

Kérem a panaszkönyvet

Szemtanúja voltam az alábbi jelenetnek:

Tolbuchin-körúti csarnok 9021-es zöldség- és gyümölcsáruda... Nagy tömeg, hirtelen éles hang hallatszik:

— Kérem a panaszkönyvet!

Az eladó, — fiatal lány — dühösen kérdezi:

— Mit kér?

A vevő csodálkozik. Érthetően beszélt... Megismétli:

— Legyen szíves a panaszkönyvet átadni.

— Ohó, nem megy az olyan könnyen — hangzik a válasz. Kérem a bejelentőt!

— A bejelentő nincs nálam.

— Akkor kérem a munkaadói igazolványt!

— Betegállományban vagyok!

— Akkor adja ide az MNDSZ tagsági könyvét, — folytatta érthetetlenül és kérlelhetetlenül az árusító.

A vásárló most már dühös lett.

— Idehallgasson! Vékony nyáriruha van rajtam, zseb nélkül és egy piaci kosár. Hát hova tenném a bejelentőt és az MNDSZ igazolványomat?

— Akkor sajnálom, de nem írhat a panaszkönyvbe. Ebbe csak az írhat, aki igazolja magát!

Most megszólal egy másik árusító:

— Üzletvezető elvtárs, megyek a KÖZÉRT-központba. Hozok onnan egy panaszkönyvet is. A régi egy hete, hogy elveszett.

STEIGERVALD JÓZSEF
Hold-u. 21.

Ludas Matyi elintézte

A Helyi Tanácsok Főosztálya kivizsgáltatta Lajkó József zsámbéki dolgozó panaszát. Lajkó nem kapta meg a kényszervágott állatok húsának árát, 7352 forintot. A pénzt a helyi földművesszövetkezet késedelmesen fizette be a vállalatnak. A zsámbéki földművesszövetkezetet szabálytalan eljárásáért felelősségre vonták, Lajkó Józsefnek pedig a 7352 forintot intézkedésünkre kifizették.

Pestmegyei Tanács
Lakatos Imre VB-titkár

Vezessék be a „hangfoszlány-jegyet"!

A X. kerületi Tanács kulturális osztálya hivatott arra, hogy panaszunkat orvosolja. A Csajkovszkij-kertről van szó. Ebben a kertben gyermekek jászanak és esténkint a kerület dolgozói pihenik ki fáradalmaikat. A legtöbb dolgozó csak hat óra után ér rá arra, hogy friss levegőt szívjon a parkban. Félhétkor azonban kiürítik a kertet, mert félnyolckor színházi előadás kezdődik. A rendezők nem tűrik, hogy a park látogatói ingyen élvezzék a színpad felől átszűrődő muzsikát. Persze, drótkerítéssel könnyen meg lehetne oldani a kérdést. A kerítés elválasztaná a színházlátogatók helyeit a padon pihenő dolgozóktól. Erre gondolt a Tanács is, mert a drótkerítés dúcait már felállították, sőt a drótot is kiszállították a kertbe. Csak az a baj, hogy senki sem szereli fel a kerítést a ducokra. A drót ott fekszik a földön és amíg a kerítés nem készül el, az előadások napjain félhétkor eltávolítják a park látogatóit.

Egyesek szerint a kerítés elkészítését azért hagyták abba, mert közben rájöttek, hogy a hang átszáll a kerítésen és a pihenők ingyen élveznék a hangfoszlányokat.

Ha ilyen elgondolás vezeti a kerítéskészítést elhanyagoló tanácsi dolgozót, javaslom vezessék be a Csajkovszkij-kertbe a hangfoszlány-jegyeket, vagy árusítsanak olcsó hangfoszlánybérletet. De engedjék meg, hogy a kőbányai dolgozók friss levegőt szívjanak! Az így befolyt összeget fordítsák elmaradt gondolkodású bürokraták további oktatására, hogy megtanulják: a dolgozók nyáron s nem télvíz idején szeretnek a parkban pihenni. Az októberig tartó szabadtéri előadások miatt azonban, úgy látszik, csak télre engedélyezik a park látogatását.

Nagy László
X., Harmat-utca 12.

Miért Menház-utca a Menház-utca?

Az utcácska, amiről itt szó lesz, Budán fekszik a második kerületben. Hosszúsága nem több, mint kétszázötven lépés, széltében pedig lehet vagy három méter.

Egysoros utca, tágas kilátással a Moszkva-tér felé. A Mártírok-útját köti össze a Varsányi Irén-utcával. Bátran el lehet énekelni róla; ...„végestelen végig, minden ablakában virág nyílik". Mert csak egyetlen ház van benne és ennek valamennyi ablakában messzire zöldel-piroslik a muskátli. Kétszáz építőipari leánytanuló lakja az egysoros, egyházas utca egyetlen házát. Esténként vidám nótájuk, boldog kacagásuk majd szétveti a cseppnyi utcát.

Ezekután nemde furcsán hangzik, hogy ezt az utcát éppen Menház-utcának hívják. Aki arra vetődik, nem is veheti másnak, mint otrombaságnak az otthon kapuja felett fehérlő házszámtáblát, amelyen kék betűkkel ez áll: Menház-utca 3. Persze járnak erre olyanok is, akik gúnyosan mosolyognak ezen az ízetlen kétértelműségen. A lányok, akik itt nevelődnek a jövő építészeivé, bosszankodva néznek a számtáblára valahányszor bemennek az otthonba. Érthető az is, hogy belepirulnak, ha valahol bemondják lakáscímüket.

A második kerületben most kereszteltek át egy sor utcát. Különös, de a tanács erről az utcáról megint megfeledkezett. Vagy talán két esztendő alatt sem vette észre, hogy a Menház-utca egyetlen házában büszkeségeink, az építőipar leánytanulói laknak, nem illik hát az utcára az egykor ráragasztott név. Ma ez már csúfolódásnak hat. Ezt pedig joggal kikérik maguknak ezek az öntudatos, büszke dolgozó leányok.

(R. J.)

Ha csak ez kell...

A IV. kerületi Vendéglátóipari Vállalat raktárában 35—40 centiméter magasságban áll a víz.

— Nem jönnek a tűzoltók! Azt üzenték, hogy ilyen alacsony vízállásnál még nem szállnak ki.
— Na, még tíz-húsz vödör vizet beleöntünk és elérjük a kívánt vízállást.

Dióhéjban

Pestimrén, Budapest XVIII. kerületében alig kapni valamit a piacon. Kispestről, Pestlőrincről, vagy a város belsejéből cipelik az élelmiszert a dolgozók. A csecsemőtej délben érkezik — de akkor már ihatatlan. A főútvonalon, a Marx Károly-úton állandóan porfelhő van. Pestimrét ugyan „öntözik", de a XVIII. kerület öntözőkocsiját ló húzza és csak egy vízzel teli hordó van rajta. Annyit ér, mint egy kisgyerek öntözőkannája. Mindezt a Budapesti Tanács VB-a figyelmébe ajánljuk.

•

Tiszaőrsön szabadságra ment a községi könyvtáros, bezárta a könyvtárt, elvitte a kulcsot, senki sem olvashat. Egy kicsit jobban kellene Tiszaőrsön a kultúrára őrködni.

•

Kovács Jánosné, a Belkereskedelmi Minisztérium dolgozója a siófoki nagystrandon egy pohár szódavízért 30 fillér helyett 60 fillért fizetett. Érdeklődésére a pénztárosnő kijelentette: „Ez gyógyszóda, ezért kerül 60 fillérbe." Még jó, hogy a strandon nem szednek dupla áron gyógybelépődíjat.

•

Füzesgyarmaton népzuhanyozót létesítettek, amelyet egy évig mindenki ingyen használhatott. Egy év mulva 50 filléres használati díjat kértek, most pedig már egy forint a zuhanyozás ára. Miért?

•

Tököl-Marlintelep lakói panaszolják, hogy a telepről Tököl állomásig járhatatlan az út. Sár, por, gödrök, buktatók... A marlintelepiek már régóta kérik a MÁV-ot, hogy Szigethalom és Tököl között létesítsen új megállót, hogy a dolgozóknak ne kelljen huszonöt percet gyalogolniok a vasúthoz. Már volt itt megálló (amikor a 30-as években parcelláztak), de mire kiadták a parcellákat, — a „csábmegállót" megszüntették. Útjavításra, megállóra, világításra van szükség.

Mankópénz és egyebek

A Ruházati Bolt, Lenin-körút 48. szám alatti 25. fiókjában dolgozom, mint elárusító. Július elején vállalatunk vezérigazgatója a termelési értekezleten bejelentette, hogy rendezik fizetésünket. A rendezés lényege: a haviterv teljesítése esetén a dolgozók prémiumot kapnak.

Nagy örömmel fogadtuk a hírt. Az örömöt azonban csakhamar bosszúság váltotta fel. Júliusban ugyanis a Belkereskedelmi Minisztérium iskolájáról visszaérkezett fiókunk üzletvezetője, akinek át kellett vennie helyettesétől a készletet. Az átadás miatt üzletünk három napig zárva volt. Ilyen esetekben a napi átlagteljesítménynek megfelelően szokták a kiesett napokat a tervteljesítésbe beszámítani.

A mi esetünkben ez annyit jelentett volna: havitervünket túlteljesítettük. Meglepetésünkre a VI. kerületi Tanács Ruházati Irodája elutasította a prémium iránti jogos kérelmünket. Szerintük a leltározás három napjáért csak 3 százalékot lehet beszámítani a tervteljesítésbe. Eszerint egynapi munka egy százaléknak felel meg. A Ruházati Iroda tehát egy hónapba 100 munkanapot sűrít! Ilyen naptár nincs! Szeretnénk, ha a Ludas figyelmeztetné a VI. kerületi Tanács Ruházati Irodáját: vásároljanak egy naptárt és nézzék meg, hogy júliusban 27 munkanap volt, és nem 100.

De nem ez az egyetlen panaszunk. Én például július közepéig, mint pénztáros dolgoztam fiókáruházunkban. Ekkor több fiókpénztárossal behívtak a köz-

ponti munkaerőgazdálkodási osztályba. Közölték, hogy elárusítói státusba helyeznek. Ez annyit jelent, hogy a pénztárt is kell kezelni és árusítanunk is kell. Megnyugtattak bennünket, hogy a pénztárkezelés után járó úgynevezett mankópénzt ugyanúgy megkapjuk, mint eddig. De nem ez történt! Csak a mankópénz 50 százalékát kaptam meg. Amikor szóvátettem az ügyet, közölték, hogy mivel elárusító lettem, (tehát többet dolgozom, mint azelőtt!) csak fél mankópénz jár.

Szerintem a központban két hibát követtek el.

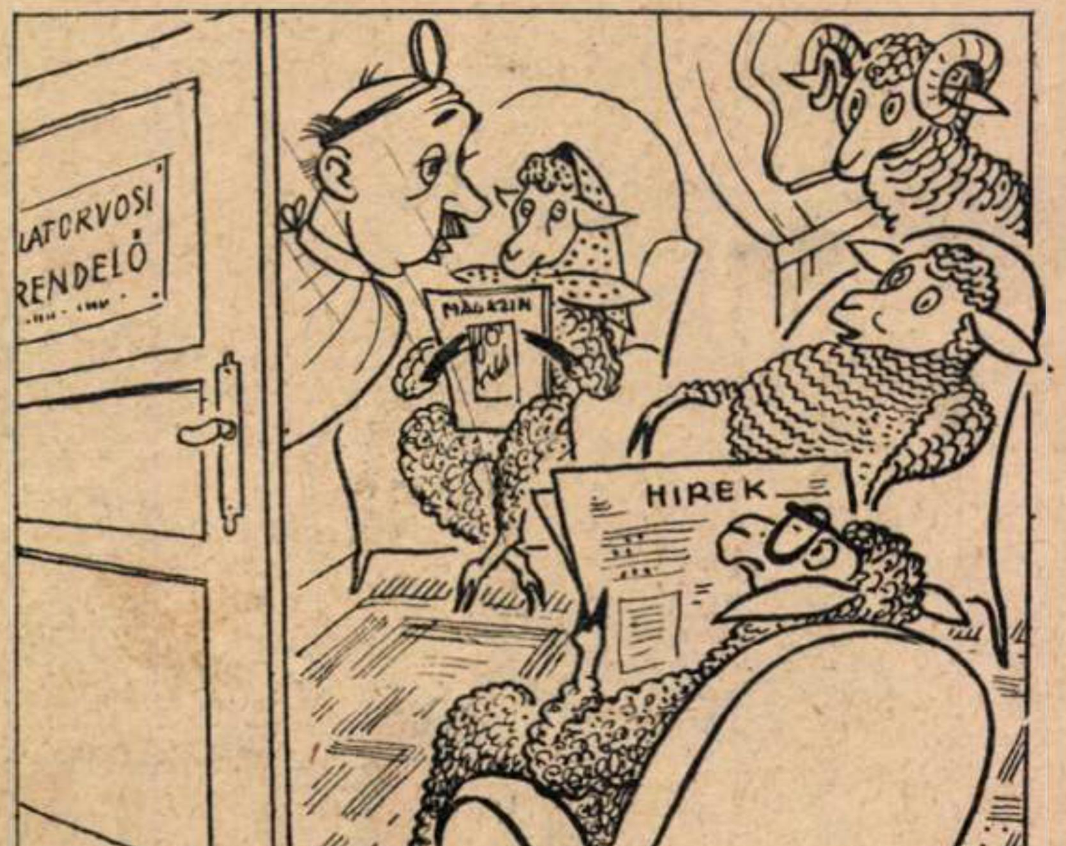
1. Nem tartották be adott szavukat.

2. Furcsán értelmezik a bérezés szabályait, mert most több munkáért kevesebbet fizetnek.

Buza Mártonné,
a Ruházati Bolt 25. fiókjának dolgozója

Kell hozzá...

Kovács Istvánnak, Polgár község állatorvosának 10 köbcentiméteres állatorvosi fecskendője a mult év áprilisában eltört. Azóta sem javították meg.

Állatorvos: Hol vannak a többi állatok? Miért csak maguk vannak itt?
Birkák: Mert csak nekünk van türelmünk megvárni, amíg a fecskendőt megjavítják...

Kulturfront

Leleményes kislány az üdülőben

— Manci, megőrültél? Két könyvet olvasol egyszerre?
— Bizony! Sótlan Pál „A sztahanovista nő“ című regényéhez a Karenina Annából hozzáolvasom a szerelmet...

Ilyen közönségszervező is akad!

— Itt van például a Hamlet, ezt okvetlenül meg kell nézni! Csupa izgalom, rengeteg gyilkosság! A darab végéig öt hulla van bedobva!

Napfény, helyenként átvonuló felhőzet

Megszólal a telefon, felveszem a kagylót:

— Halló, itt Halásek szerkesztő a Vidám Ujságtól... A lakásomról hívlak. Nagy és sürgős kérésem van. Nem, most az egyszer nem mondhatod, hogy nincs időd. Egy sürgős cikkre volna szükségünk. Tudod, egy olyan kétflekkes kis cikkecskére. Olyan témáról van szó, melynek te mestere vagy... Hogy ezt mindenkinek mondom?... Természetesen... illetve, dehogy-is, kizárólag neked! Hogy miről szóljon a cikk? A gyerekekről. Hogy nem ismered a gyerekeket? Ugyan ne szerénykedj, az ilyen érzékeny, finomlelkű emberek, mint te, ismerik a gyerekeket. Most, az új tanév küszöbén a főszerkesztő naponta sürget: írjatok végre valamit a gyerekekről, ösztönözzétek munkatársainkat, hogy a gyerekekről írjanak! Nem, most nem mondhatsz nemet. Erkölcsi kötelességed ezt a cikket a gyerekekről megírni. Hiszen a gyerek a mi büszkeségünk, életünk öröme, a napfény...

Fogd be a szád! Hát már egy perc nyugalma sincs az embernek?...

Nem, ezt nem neked mondtam. A kisfiam rosszalkodik itt mellettem, megint nem fér a bőrébe... Szóval... a gyerek életünk öröme és egy olyan finomlelkű egyéniség, mint te, nagyszerű cikket tudna róluk írni. Hogy nincsenek gyerekeid? Ez mellékkörülmény! Látod, nekem kettő van, és nyugodt szívvel mondhatom neked: a gyerek és a boldogság egy és ugyanaz...

Nem engeded el azonnal azt a drótot, te haszontalan kölyök!?

Bocsáss meg... ez most az idősebbik volt, aki még nagyobb csirkefogó, mint a másik... Tehát, miről is beszéltünk?... Igen, hogy megírod nekünk ezt a cikket. Tudod, egy olyan kedves kis krokira gondolok, tele derűvel. Hiszen gyerekekről nem is lehet mást, csak vidámat írni, ők jelentik a mosolyt, a napfényt életünkben... *(Bumm!)*

Nem, nem kapcsoltak szét bennünket, csak az egyik csibésznek kentem le egy nyaklevest, mert tépte a másik haját. Teljesen megbolondít ez a két kölyök. No, várjatok csak, ha befejezem ezt a beszélgetést, alaposan ellátom a bajotokat!

Szóval... visszatérve beszélgetésünkre: írsz egy kedves, hangulatos kis cikket arról, milyen öröm a gyerek a házban... *(Bumm!!)* Megállj te csibész!

Dehogy, semmi baj sincsen. Hova gondolsz, nem vagyok túl szigorú hozzájuk... Ez a haszontalan megint a telefondrótot ráncigálta, kezére akartam csapni, de elhúzta s így az asztalra vágtam... Nem is képzeled mennyit küszködöm ezekkel a nebulókkal... Úgy látszik az anyjuk, vagy a nagyanyjuk természetét örökölték... Egyszóval, fejtsd ki cikkedben, hogy ahol gyerek van, a házastársak közelebb kerülnek egymáshoz s együttes szent kötelességük a gyerekeket jóra és szépre nevelni...

No, ez aztán mindennek a teteje! Nem engeded el a fülét azonnal? Mars a nádpálcáért!...

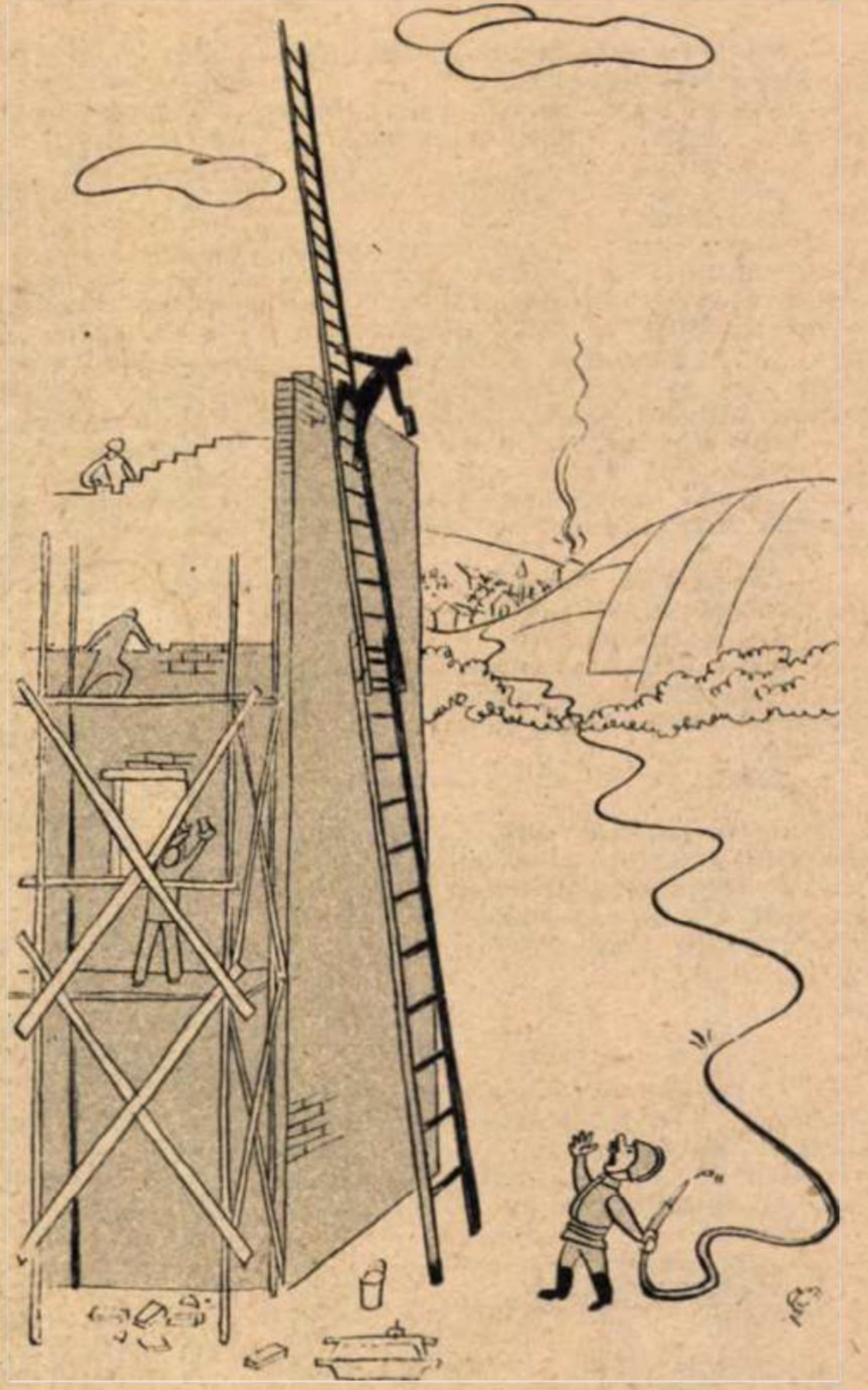
Ne haragudj, de kénytelen vagyok végre rendet teremteni... Az ember néha tényleg kijön a sodrából... Szóval, hogy rövid legyek... azt hiszem mindent elmondtam neked a dologról... A cikket a holnapi napon kell szállítanod. A legjobb ha azonnal nekifogsz az írásnak, amíg még élénken élnek benned ennek a beszélgetésnek benyomásai... Hogy el ne felejtsem, keress valami hangulatos, jó címet; mondjuk: „Napfény“...

(A Dikobrazból fordította: Gerényi Tibor)

A budapesti gyerekek két nyári kedvence

Építkezésekhez adják kölcsön a tűzoltólétrákat

Kőműves: Maguknál is éppen akkor van tűz, amikor a falat építjük?!

Sok gyümölcs utazik a villamoson

— Ne ijedjen meg lelkem, meg van mosva!

Bürokrácia szárazon és vízen

— Mutassa a vízijártassági igazolványát!

MIHÁLY visszatér

1.

Zala megye zalaegerszegi járásában van Ozmánbük község. Ebben az Ozmánbük községben van a „Kossuth“-termelőcsoport. Ebben a „Kossuth“-termelőcsoportban van V. Mihály. Illetve csak volt.

Azazhogy már megint van.

Ez így egy kicsit bonyolultnak látszik; de majd megértik, ha elmondom a históriát, amely nem éppen mindennapos.

2.

— Ki lehet lépni a termelőcsoportból — mondta júliusban V. Mihály, a „Kossuth“-tszcs tagja. — Hát én ki is lépek.

— Azt rosszul teszed Mihály — mondták neki a barátai.

Megmagyarázták neki, hogy jobban boldogul a csoportban, meg minden. Meg aztán különben is csak ősszel lehet kilépni. Hanem Mihálynak egyik fülén be, a másikon ki az okos szó.

— Ha én egyszer azt mondom, hogy kilépek — makacskodott — akkor hat lóval se húznak vissza!

A hasonlat jó volt, mert a lónak csakugyan nagy szerepe volt a továbbiakban. Ha nem is hat lónak és ha nem is éppen úgy, ahogy Mihály gondolta.

3.

Mert Mihály másnap gondolt egyet és se szó, se beszéd, feltűnés nélkül kivitte a lovát az istállóból. Azt a lovat, amit annakidején bevitt a csoportba.

A ló nem szólt semmit, mert nem tudott beszélni. De nagyon csudálkozva nézett Mihályra. Mihály lesütötte a szemét, ahogy vezette a lovat.

4.

Másnap Mihály feldúlt arccal járta a szomszédokat.

— Nem láttátok a lovamat? — kérdezte izgatottan.

— Dehogynem! — nyugtatta meg az egyik szomszéd. — Az imént ment arra...

S a csoport felé mutatott.

— Nem ment az — vélte a másik szomszéd. — Inkább ügetett...

A harmadik szomszéd is közbeszólt:

— Én úgy láttam, hogy inkább vágtában ment...

Ezen elvitatkoztak egy darabig, de Mihályt ez már nem érdekelte.

5.

Bizony a lovat ott találta meg Mihály a csoport istállójában. Megint kivezette, feltűnés nélkül, de most már ő nézett szemrehányóan a lóra. Lehet, hogy tévedett, de úgy tetszett neki, mintha a ló vállat vonna. Később még mintha kacsintott volna is, de ez már biztosan tévedés volt.

Hanem másnapra megint eltűnt.

6.

Mihály most már nem is kérdezősködött. Ment egyenesen a csoport istállójához s vezette kifelé a lovat.

De kár volt a fáradságért, mert a ló másnapra megint visszaszökött.

Így ment ez még jónéhányszor. Nem bírt a lóval Mihály.

7.

— A mindenit ennek a lónak! — jött ki Mihály a béketűréséből. — Hanem most majd elintézem! Ha azt hiszi, hogy én mindennap utána fogok járni, akkor téved!

És ment a csoportba.

A kapuban beleütközött az egyik komájába.

— Mi újság Mihály? — kérdezte a koma.

— Visszajöttem — sütötte le a szemét Mihály.

— A lóért? — csippentett a szemével a koma.

— Nem. Magamért...

— Megjött az eszed? — csudálkozott a koma.

— Gondolkoztam a dolgon — krákogott Mihály. — Rájöttem, hogy szamárság lenne kilépni... Amikor már ilyen szép eredménye van a munkánknak... Meg aztán...

— Meg aztán?

— Hallom, már azt beszélik a faluban, hogy a lónak több esze van, mint nekem...

8.

De azért a lóval még nem volt elintézve a dolog. Mihály bement az istállóba. A ló egykedvűen várta.

— Vigyél csak — mondta a tekintete. — Majd visszajövök...

Hanem ezúttal a ló tévedett. Mert Mihály nem vette kötőfékre, csak megveregette a nyakát.

— Jól van — mondta, amiből a ló nem sokat érthetett.

De a körülötteállók annál többet.

9.

Igaz, hogy szállóige lett Ozmánbük községben, hogy a lónak több esze van, mint némelyik embernek, de ez Mihályra már nem vonatkozik.

Sőt éppen ellenkezőleg: azt mondják, hogy mindenki örül a visszatértének és azóta is egyike a legjobban dolgozó tagoknak.

Ludas Matyi a szajoli földművesszövetkezetben

Szajol vasutas község. A lakosok nyolcvan százaléka vasutas. Azt mesélik, hogy itt a gyerekek tárcsával a kezükben látnak napvilágot, és kiskorukban szemaforral játszanak... Ezt azonban nem ellenőriztük, mert nem ez volt utunk célja, hanem a szajoli földművesszövetkezet.

Azt mesélik, hogy itt a gyerekek tárcsával a kezükben látnak napvilágot...

Megkérdeztünk egy odavalósit, (vasutas volt persze), hogy merre találjuk meg az irodát. Igy válaszolt:

— Menjenek egyenesen, aztán balra, végül jobbra, egészen addig a házig, amelyen két tábla van, egy dicsőség- és egy szégyentábla, de nincs rájuk irva semmi. No, az lesz a földművesszövetkezet központja!

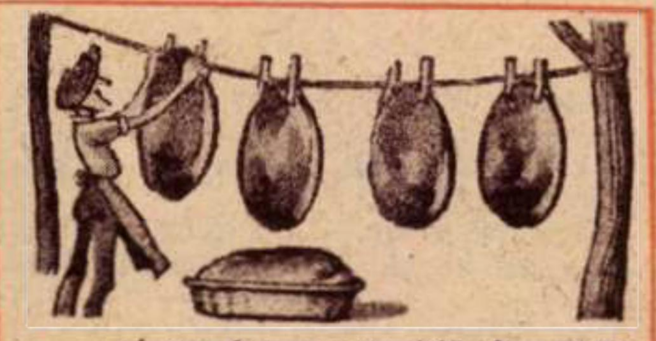
A kapott útmutatás alapján meg is találtuk az irodát.

Németh Lászlóné, ügyvezető-helyettes éppen a földművesszövetkezet pékjével tárgyalt. A beszélgetést feljegyeztük:

— Kérem, én fűzfával nem tudok fűteni! — kesergett a pék és olyan búsan állott ott, mint egy szomorúfűz.

— Dehogynem! — volt a válasz.

— Nem sülnek ki rendesen a kenyerek!

...olyan kenyeret sütünk, mintha a napon szárítottuk volna meg...

— Mért ne sülnének! — legyintett az ügyvezető-helyettes.

— Mert ilyen fával nem lehet sütni... Fűtök, fűtök, mint egy bolond és hiába...

— Miért lenne hiába?! — kiáltott fel Némethné.

— Azért, mert olyan kenyeret sütünk, mintha a napon szárítottuk volna meg... Rendes fát kell szerezni... Most is félig nyersen húztam ki a kenyeret a kemencéből... Nem is merem az egyes számú boltba küldeni, csak a hármasba!

(Utóbb megtudtuk, hogy az egyes a legnagyobb üzlet, annak van a legnagyobb vevőköre, azért nem merték oda küldeni a sületlen kenyeret.)

— Szegények, akik a hármas számú boltban vásárolnak kenyeret! — gondoltam magamban.

A pék aztán szomorúan elment kenyeret sütni. Fűzfával. Az ügyvezető-helyettes kartársnő megjegyezte:

— Eddig is jó volt, ezután is jó lesz!

Minden maradt úgy, ahogy volt. Maradt a fűzfa, a sületlen kenyér és a földművesszövetkezet is megmaradt amellett a helytelen véleménye mellett, hogy fűzfával lehet fűteni...

•

A földművesszövetkezetnek van három vegyeskereskedése, rőfös boltja, kocsmája... A boltokban minden kapható, mert az utóbbi időben megjavult az áruellátás...

Szódavizért meg gyalogoljon be Szolnokra...

Van bőven liszt, cukor és minden, ami kell. Még textil-holmikért sem kell Szolnokra menni...

Minden van, csak szódavíz nincs a kocsmában... Szódavíz nélkül pedig nem fröccs a fröccs még Szajolban sem.

Akinek fröccsre támad gusztusa, vegye meg a szajoli földművesszövetkezetben a bort, szódavizért meg gyalogoljon be Szolnokra. Nincs az olyan messze, mint Jeruzsálem. Még szerencse, hogy a kassza nincsen Csongrádon és a csapos Püspökladányban.

Hull is az áldás bőven a földművesszövetkezetre. A földművesszövetkezet viszont a szolnoki Gázértékesitőt szidja, mért nem küldenek oxigén-palackot, a Gázértékesitő a változatosság kedvéért a földművesszövetkezetet szidja, hogy mért nem igényeltek palackot idejében.

Ettől azonban nem lesz szódavíz, hacsak csoda nem történik.

•

A földművesszövetkezetnek nemcsak boltjai vannak, hanem földet is művel. Az aratással azonban jó sokáig késlekedtek, mondván: „nincs elég arató, a tanács meg nem segit rajtunk!"

Fehér István tanácselnök-helyettes azonban azt mondotta, hogy:

— Mi nem segitettünk? Mi a tanácsülésen is foglalkozunk az üggyel és utasitásba adtuk, hogy a földművesszövetkezet a legsürgősebben fogjon hozzá az aratáshoz!

A földművesszövetkezet visszaüzent:

— A tanács segitsen nekünk aratókat szerezni!

Mire a tanács:

— Ez a földművesszövetkezet dolga! Mi tanácsülésen foglalkoztunk az üggyel és utasitásba adtuk, hogy...

A földművesszövetkezet:

— A tanács beszéljen az emberekkel!

— Mi beszéltünk velük, — felelte a tanács, — de a földművesszövetkezet hasson oda, hogy azok el is menjenek aratni! Mért jutott eszükbe olyan későn, hogy nincs elég arató...

— Nekünk eszünkbe jutott, de a tanácsnak nem jutott eszébe, hogy...

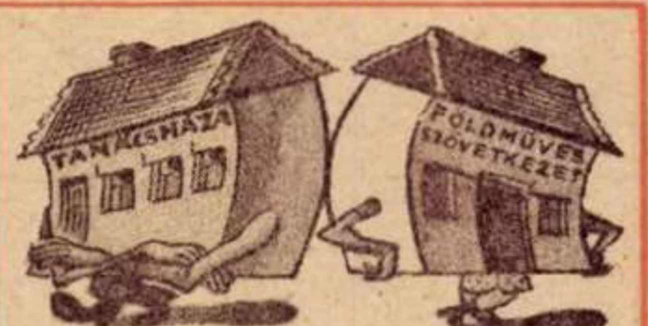
És így tovább, és igy tovább... Amikor mi kinn jártunk, még javában folyt a purparlé.

A határban meg sírt a gabona a bürokrácia miatt...

...Potyogtak a gabona könnyei... peregtek a szemek...

Reméljük, hogy azóta már eldöntötték a vitát és learatták a földművesszövetkezet gabonáját.

Haragszomrádot játszanak, akár a szerelmesek...

Ebből a történetből könnyen kitalálhatják, hogy a tanács és a földművesszövetkezet között nincs meg a szükséges együttműködés. Haragszomrádot játszanak, akár a szerelmesek. Ebből aztán semmi jó nem származik, illetve az származik, amit fentebb elmondottam...

A legfurcsább az, hogy Szajolban mindenki álmos és talán ezért folyik a munka is olyan álmosan.

Már az ügyvezető-helyettes kartársnő is álmosan felelgetett kérdéseinkre, pedig fontos dolgokról volt szó.

De a tanácsházán megdöbbentő volt ez az álmosság.

— Hogy állnak a behordással? — kérdeztük Fehér István elnökhelyettestől.

— Sehogy! — mondta ásitozva.

— Hát a másodvetés?

— Hajjaj! — felelte Fehér elvtárs únottan legyintve, — nem a legjobban!

— Mi a helyzet a tojás- és a baromfibeadással?

— Rosszul állunk! — mondta a tanácselnök-helyettes elvtárs és álmosan nagyot nyújtózott.

Egyesek azonban már nemcsak álmosak, hnaem alszanak is.

Talán arra vár, hogy a tyúkok behozzák neki a tojásaikat?

A földművesszövetkezetnél Hegedüs Gergely felhasználási felelős is az igazak álmát alussza. Nyugodtan szundikál, mert senki nem hoz be se tojást, se baromfit. Talán arra vár, hogy a tyúkok behozzák neki a tojásaikat? Nohiszen, arra aztán várhat! Vagy talán elhitte, hogy a tyúkok a cséplési munkák miatt nem tojnak? Mióta segédkeznek a baromfiak a cséplőgépnél?

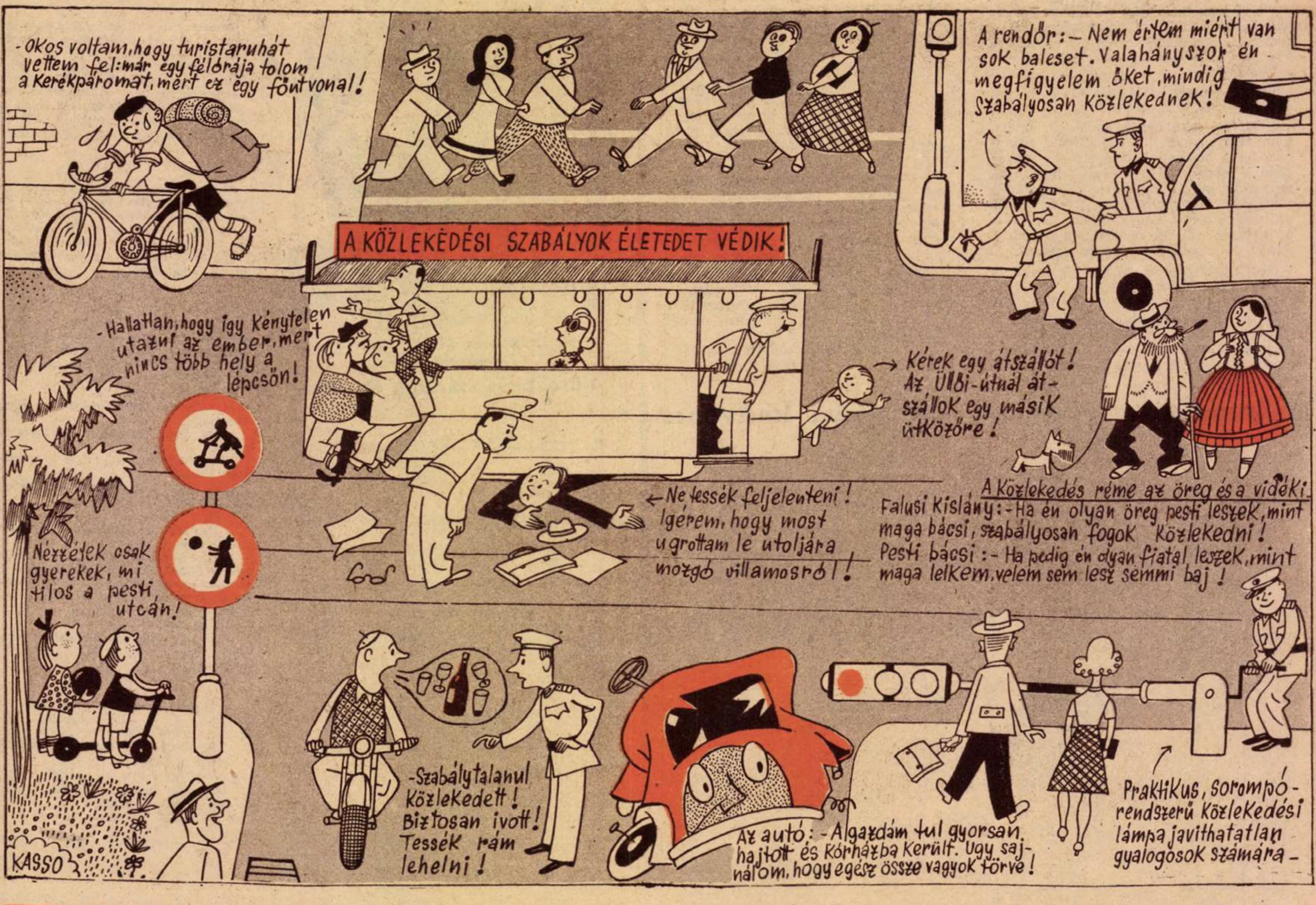
Jó reggelt! Nem is! Jó napot!

Ezeknek az elvtársaknak csak annyit üzenünk, hogy: Jóreggelt! Nem is! Jó napot!

•

Ezeket láttuk a szajoli földművesszövekezetben. Sajnos több rosszat, mint jót. De reméljük, hogy mire legközelebb eljutunk Szajolra, már több jót tudunk mondani róluk, mint rosszat és mire harmadszorra megyünk, már csupa jó dologról fogunk írni és rajzolni.

A közlekedő pestiekről

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda U. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.